

1

‘ซ็อก! พบศพพันตำรวจโทประจำสถานีตำรวจเมืองมาร์เซย

ลอยอีตรีมชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ญาติระบุไม่เคยมีเรื่องกับใคร

จากการสอบปากคำนางโจเซฟิน ดูบัวส์ ภรรยาของผู้ตาย ให้การว่า
พูดคุยกับสามีครั้งสุดท้ายในเช้าวันศุกร์ก่อนที่ผู้ตายจะออกจากบ้านไป
ทำงาน

เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจสันนิษฐานว่าผู้ตายอาจจะโดนฆาตกรรม
เพื่ออำพรางคดี อย่างไรก็ตาม ต้องรอกองพิสูจน์หลักฐานและหน่วยงาน
นิติวิทยาศาสตร์ตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน จากนั้นค่อยสอบสวนหา
สาเหตุที่แท้จริงต่อไป’

แพทริกโยนหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นประจำวันอังคารทิ้งลงบนโต๊ะ
ทำงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ยกมือขึ้นลูบหน้า พลางโคลงศีรษะไปมา
เบาๆ

‘ไม่อยากเชื่อเลยว่าหัวหน้าของเธอเสียชีวิตไปแล้ว...

ครั้งสุดท้ายที่เห็นท่านसारวัตรก็คือตอนที่ท่านโบกมือลาลูกน้อง
ก่อนกลับบ้านในเย็นวันศุกร์ด้วยรอยยิ้มสดใสกว่าทุกครั้ง เขาสังเกตเห็นว่าพักหลังมานี้สีหน้าของท่านดูจะเต็มไปด้วยความวิตกกังวล คล้าย

มีอะไรอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา แม้ตอนที่ท่านอยู่คนเดียวในห้องทำงาน เขาเคยลอบมองผ่านกระจกใส ก็เห็นว่าท่านมักจะนั่งเหม่อลอย และครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่เสมอ

จนกระทั่งเมื่อวานนี้ หลังจากได้รับแจ้งว่ามีคนพบศพลอยเกยหาดในเขตบอนห์แวน เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายที่เกี่ยวข้องทั้งจากฝ่ายสืบสวนสอบสวนและจากกองพิสูจน์หลักฐานก็เดินทางเข้าไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุทันที

วินาทีแรกที่เห็นสภาพศพ สาบานเลยว่าเขาแทบจำไม่ได้ว่านี่คือผู้บังคับบัญชาของเขา

การจากไปของพันตำรวจโทซอง-ปีแยร์ไม่เป็นไปอย่างสงบอย่างที่ควรจะเป็น ทว่ากลับเต็มไปด้วยเสียงก่นด่าจากผู้คน

มีข่าวลือออกมาอย่างหนาหูว่าการเสียชีวิตของอดีตนายตำรวจใหญ่อาจเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด บ้างก็ว่าไปขัดผลประโยชน์กัน บ้างก็ว่าเกิดการหักหลังกันภายในกลุ่ม หากสิ่งที่ทำให้เขาเจ็บไม่ได้ก็คือมีคนบางกลุ่มกล่าวหาท่านสารวัตรว่ามีส่วนพัวพันกับการระบาดของยาเสพติดในขณะนี้ และที่เลวร้ายที่สุดก็คือคนเหล่านั้นรู้สึกสะใจและยินดีกับการจากไปของท่าน

เป็นไปได้!

หัวหน้าของเขาเป็นคนดีและเป็นที่รักของลูกน้องทุกคน ท่านเป็นคนขยันขันแข็งและรักในหน้าที่การงาน ท่านมักบอกผู้ใต้บังคับบัญชาเสมอว่าอาชีพตำรวจเป็นอาชีพที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี ขอให้ทุกคนปฏิบัติหน้าที่และดูแลทุกข์สุขของประชาชนอย่างสุดความสามารถ จนเขาจำได้ขึ้นใจและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

หลายครั้งที่ท่านเป็นตัวตั้งตัวตีในการปราบปรามและจับกุมพ่อค้ายาเสพติดรายแล้วรายเล่า ทั้งยังสามารถปิดคดีได้มากมาย เขา

ทำงานกับท่านมานานจนรู้ว่าตำรวจมือสะอาดอย่างท่านไม่มีวันที่จะเข้าไปยุ่งกับขบวนการพวกนั้นแน่

ใช่! ต้องเป็นพวกพ่อค้ายาพวกนั้น ที่ไม่พอใจในการทำงานของตำรวจ ไม่พอใจที่เจ้าหน้าที่ไปขัดขวางการทำงานมาหากินของพวกมัน คนใจซื่อมือสะอาดอย่างท่านสารวัตรชอง-ปีแยร์จึงต้องมารับเคราะห์

เขาไม่มีวันเชื่อเด็ดขาดว่าหัวหน้าของเขาจะมีส่วนรู้เห็นกับการค้ายาเสพติดในเมืองมาร์เซย์ ไม่มีวัน...

“แพท” เสียงเรียกนั้นทำให้แพทริกหลุดออกจากห้วงคำนึงทันที

“มีอะไรหรือ” ชายหนุ่มถาม ดวงตาสีน้ำตาลมีแววแปลกใจ

“ท่านรองปาร์มองเตียเรียกประชุมด่วนอีกสิบห้านาที ท่าทางจะมีความใหญ่แน่ๆ เลยวะ” เจเรมีขยิบตาให้หนึ่งที พักกพยึดไปทางห้องประชุมที่อยู่อีกมุมหนึ่งของตัวอาคาร

“ขอบใจมาก เดี่ยวฉันตามไป”

เมื่อเห็นว่าจวนถึงเวลา แพทริกก็หยิบสมุดจดบันทึกและปากกา ก่อนจะพาร่างสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเดินตรงไปยังห้องประชุม ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปข้างในก็พบว่ามีการตรวจสอบนายหนึ่งรอบโต๊ะประชุมรูปทรงสี่เหลี่ยมเรียบร้อยแล้ว แพทริกจับมือทักทายกับทุกคน ทรวดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวแรกใกล้ประตูทางเข้า คนที่นั่งติดกันทางซ้ายมือคือร้อยตำรวจตรี เจเรมี ซีมง ้วยย์สิบเจ็ดปี ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้นรับกับรูปศีรษะหุ่ยสวย รูปร่างสูงโปร่งบวกกับหน้าตาหล่อเหลาที่เมื่อมองยื้มอยู่ตลอดเวลาของเขาเป็นเสน่ห์ดึงดูดใจสาว ๆ ให้วิ่งเข้ามาหาอย่างไม่มีว่างเว้น

เจเรมีเป็นตำรวจรุ่นน้องที่จบมาจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจชั้นสูงที่เมืองกานส์-เอคลูส เช่นเดียวกับแพทริก ก่อนจะมาประจำการที่เมืองมาร์เซย์ เจเรมีเป็นหนึ่งในลูกทีมมือฉกาจของฝ่ายสืบสวนสอบสวน

แผนกคดีอาชญากรรมและยาเสพติด อีกทั้งยังเป็นบัดดี้ของเขาด้วย ดังนั้นหลายคดีที่เขารับผิดชอบจึงมักจะมีเจเรมีติดสอยห้อยตามไปด้วยเสมอ

ฝั่งตรงข้ามคือร้อยตำรวจตรี ปอล กาลเวต์ นั่งติดกับหัวโต๊ะ ผมของเขาเป็นสีบลอนด์สวย รูปร่างเล็กกว่าเจเรมีนิดหน่อย ส่วนที่หนึ่งติดกันกับหมวดปอลคือหมวดแมทธิว หรือร้อยตำรวจโท แมทธิว บูลเกตต์ แมทธิวกับปอลเป็นตำรวจฝ่ายเปเตแอส (PTS)¹ ซึ่งเชี่ยวชาญในการหาร่องรอยและหลักฐานในคดีฆาตกรรมต่างๆ ทั้งสองต้องทำงานร่วมกับแพทริกและเจเรมีบ่อยๆ ด้วยหลายคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มักจะมีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นเสมอ ดังนั้นไม่แปลกที่ตำรวจทั้งสองนี้ใน ห้องประชุมจะค่อนข้างสนิทสนมกันเป็นพิเศษ

ทั้งสี่อยู่ในเครื่องแบบตำรวจเต็มยศสีกรมท่ากับรองเท้าบูตสีดำมันเงา ที่กระเป๋าสีเสื้อตรงอกด้านขวามีสัญลักษณ์รูปพีระมิดกลับหัวภายในรูปพีระมิดนั้นมีคำว่า โปลิส นาซีโอนาล (Police Nationale) ปักไว้ ถัดลงมาด้านล่างเป็นรูปแผนที่ประเทศฝรั่งเศสเล็กๆ ถักทอด้วยด้ายสีน้ำเงิน ขาว และแดง เรียงเป็นลายทางตามสีธงชาติของประเทศฝรั่งเศส

ไม่นาน พันตำรวจเอก ริชาร์ด ปาร์มองติเย ก็ก้าวเข้ามาในห้องประชุมด้วยท่วงท่าสง่า พร้อมกล่าวทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ทุกคน”

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

ตำรวจหนุ่มทั้งสองลุกขึ้นยืนตรงเคารพ กล่าวคำทักทายตอบ ริชาร์ดพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้นั่งลงได้ และเริ่มประชุมทันทีโดยไม่ยอม

¹ PTS: Police Technique et Scientifique ตำรวจด้านเทคนิคและวิทยาศาสตร์

เสียเวลาแม้แต่น้อย

“เออละ พวกคุณคงทราบเรื่องการจากไปของสารวัตรดูบัวส์แล้ว นับเป็นข่าวร้ายที่สถานีตำรวจของเราต้องสูญเสียบุคลากรดีๆ ไป และแน่นอน คงไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น” ริชาร์ดทอดจิ้งหะ กวาดตาไปทั่วห้อง “อย่างที่รู้ๆ กันว่าข่าวการเสียชีวิตของสารวัตรเป็นข่าวใหญ่เพราะเป็นการตายอย่างมีเงื่อนงำ ซ้ำยังไม่รู้เบาะแสของฆาตกร ดังนั้นในฐานะที่เขาเป็นอดีตผู้บังคับบัญชาของพวกคุณ ผมจึงอยากขออ้อนให้ทุกคนช่วยติดตามคดีนี้”

ทุกคนพยักหน้ารับ นิ่งนิ่งตั้งใจฟังท่านรองผู้บังคับการพูดต่อ ริชาร์ดเคลื่อนสายตามาทางแพทริก เลื่อนแฟ้มสำนวนคดีและแฟ้มภาพถ่ายมาตรงหน้า

“ผู้กองแพทริก ในฐานะที่สารวัตรดูบัวส์เป็นผู้บังคับบัญชาสายตรงของคุณ ผมขอตั้งให้คุณเป็นเจ้าของคดีเพราะผมเข้าใจว่าคุณคงอยากรับผิดชอบคดีนี้ด้วยตัวเอง โดยที่หมวดปอล หมวดแมทธิว และหมวดเจอร์มี จะช่วยประสานงานด้านการสืบสวนสอบสวน รวมทั้งช่วยหาพยานและหลักฐานต่างๆ ที่จะสามารถสาวไปถึงตัวผู้กระทำความผิด แล้วจับมาลงโทษให้ได้”

“ครับท่าน” ทุกคนประสานเสียง

ริชาร์ดระบายลมหายใจอย่างหนักหน่วง “เรื่องสุดท้าย อย่างที่รู้ๆ กันว่าการเสียชีวิตของสารวัตรดูบัวส์มีข่าวลือในแง่ไม่ดีไปทั่ว ผมจึงต้องการให้พวกคุณช่วยทำเรื่องนี้ให้กระจ่าง เพื่อเป็นการกอบกู้ศักดิ์ศรีให้แก่สารวัตร และผมอยากให้ทุกคนระลึกอยู่เสมอว่า อย่างน้อยเขาก็เคยเป็นหัวหน้าที่ดีคนหนึ่งของพวกคุณ”

“ครับท่าน” เสียงตอบรับประสานขึ้นมาอีกครั้งอย่างพร้อมเพรียง

“เออละ ทุกคนมีปัญหาอะไรอีกไหม”

“ไม่มีครับ”

“ผมขอให้ทุกคนโชคดี” ริชาร์ดอวยพร ก่อนจะเดินออกจากห้องประชุมไป

แพทริกหันมามองหน้าลูกที่มทุกคนด้วยแวตามุ่งมั่น “งานนี้ลุยเต็มที่เลยนะพวก”

ตำรวจหนุ่มทั้งสามนายยิ้มกว้าง ลูกขึ้นจับมือกันด้วยความยินดี ที่ได้ทำงานร่วมกันอีกครั้ง พร้อมกับพูดว่า “แน่นอนอยู่แล้ว”

แพทริกนึกขอบคุณริชาร์ดที่มอบคดีนี้ให้เขารับผิดชอบ เขาต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นให้ได้ว่าหัวหน้าของเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้คนวิพากษ์วิจารณ์เสียๆ หายๆ

“อยู่ที่ไหนคนเดียวก็ดูแลตัวเองดีๆ ด้วยนะลูก” กมลพรรณ อริยะไพศาล บอกพลางดึงตัวแพรวนภัสเข้ามากอดแนบอ ก หัวอกคนเป็นแม่ก็อดใจหายไม่ได้ที่ลูกสาวจะจากบ้านไปไกล ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ครั้งแรกก็ตามที

หญิงสาวกอดตอบมารดาแน่นและหอมแก้มพอดใหญ่จนกมลพรรณอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ แม้ว่าอายุอานามจะเลยเลขห้าไปหลายปี แต่ใบหน้าเอิบอิมที่เริ่มมีริ้วรอยตามวัยยังมีเค้าความงามหลงเหลืออยู่ไม่่น้อย และดูเหมือนว่าความงามนั้นได้ถูกถ่ายทอดไปยังลูกๆ ทั้งสามคน

กมลพรรณยกมือขึ้นลูบเรือนผมสีโกโก้ที่ตัดเป็นลอนใหญ่ของบุตรสาวอย่างแวมมือ เกลี่ยบอยผมบางส่วนที่ตกลงมาระข้างแก้มออกเผยให้เห็นใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลาตูดูกระจ่างตา คิ้วโค้งรับกับดวงตากลมโตทำให้ดูหวานซึ้งจับใจ จมูกเล็กโด่งเซตนิดๆ ก็พอเหมาะพอเจาะกับริมฝีปากอิมได้รูป

“คะ คุณแม่ ถ้าแพรวไปถึงแล้วจะรีบโทร. มารายงานความรัก และความคิดถึงทันทีเลยคะ” แพรวนภัสส่งยิ้มหวานละมุนให้ ก่อนจะลุกเข้าไปสวมกอดบิดาอย่างเอาใจ “คุณพ่อก็ต้องดูแลตัวเองดีๆ เหมือนกันนะคะ”

ดิเรก อริยะไพศาล มองหน้าลูกสาวคนโปรดแล้วยิ้มบางๆ ด้วยความเอ็นดู แว่ตาหมองลงเล็กน้อยเมื่อคิดว่าอีกนานที่เดียวกว่าจะได้เจอเธออีกครั้ง ด้วยแพรวนภัสต้องไปทำงานที่โรงแรมเปิดใหม่ในเครือของบริษัทที่ยุโรป

เขากับภรรยา ร่วมกันบริหารธุรกิจโรงแรมในเครือบลูสกายตั้งแต่แต่งงานกันใหม่ๆ เมื่องานการเริ่มเข้าที่เข้าทาง ทั้งคู่จึงตัดสินใจมีบุตรคนแรกซึ่งก็คือพิพัฒน์ในปีที่สามของการแต่งงาน สองปีต่อมาบุตรสาวคนแรกของครอบครัวนามว่าแพรวนภัสก็ลืมตาออกมาดูโลก จากนั้นแพรวนภัสก็ตามพี่ๆ ทั้งสองออกมาอีกสองปีให้หลัง

ห้าปีที่แล้วดิเรกขยายธุรกิจไปเรื่อยไปตามหัวเมืองต่างจังหวัด ภายใต้ชื่อ ‘บลูสกายไฮเทลแอนด์รีสอร์ท’ เป็นโรงแรมกึ่งรีสอร์ทที่เน้นบรรยากาศธรรมชาติ โดยมีพิพัฒน์เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยบริหารงานต่างๆ ในบริษัทและเลือกที่จะดูแลในส่วนนี้ เพราะชอบใช้ชีวิตอยู่ต่างจังหวัดมากกว่าในเมืองหลวงที่วุ่นวาย

ส่วนแพรวนภัสหลังจากจบปริญญาโทด้านการโรงแรมจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ก็เข้ามาช่วยดูแลในด้านการประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมการขาย และดูเหมือนว่าแพรวนภัสจะทำหน้าที่ได้ดีทีเดียว

การทุ่มเงินก้อนโตจ้างบริษัทโฆษณายักษ์ใหญ่มาทำโฆษณาประชาสัมพันธ์โรงแรมออกสื่อทีวีเมื่อหลายเดือนก่อน โดยใช้นักแสดงระดับแนวหน้าของเมืองไทยมาเป็นพรีเซนเตอร์จนเป็นที่ฮือฮาไปทั่วประเทศนั้น ทำให้โรงแรมในเครือหลายแห่ง โดยเฉพาะในส่วนของ

โรงแรมกึ่งรีสอร์ทถูกจับจ้องจนเต็มไปครึ่งกลางปีหน้า และนั่นเป็นหนึ่งในผลงานของแพรวนภัสที่ทำให้เขารู้สึกภูมิใจในตัวลูกสาวคนนั้น

ส่วนพรานภา ลูกสาวคนสุดท้องซึ่งสนใจการทำอาหารและขนมมากกว่างานด้านบริหาร โดยเฉพาะการทำเค้กและขนมอบ จึงไปเรียนการทำขนมต่างๆ ถึงประเทศอังกฤษ และเข้าไปดูแลแผนกอาหารและเครื่องดื่ม ด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่มีอยู่ในตัว พรานภาจึงมักคิดสูตรขนมใหม่ๆ หน้าตาน่ากินออกมาเอาใจลูกค้าอยู่เสมอ เรียกได้ว่าทายาททั้งสามแห่งตระกูลอริยะไพศาล ไม่ว่าจะหยิบจับงานไหนก็หนีไม่พ้นงานโรงแรม

ด้วยการบริการอันเป็นเลิศและได้รับรางวัลเว็ลด์ทราเวลอะวอร์ดส² มากำรันทัดตอกันเป็นเวลาหลายปี จึงไม่แปลกที่จะเห็นลูกค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศไว้วางใจ เลือกที่จะเข้ามาใช้บริการโรงแรมในเครืออยู่เสมอ ปัจจุบันเขาขยายสาขาโรงแรมออกไปยังหลายประเทศทั่วโลก ทั้งฮ่องกง ญี่ปุ่น จีน และบางประเทศในแถบยุโรปอีกด้วย

“พรานไม่อยากให้พี่แพรวไปเลยค่ะ” เสียงหวานปนสะอื้นของพรานภาดังขึ้น แล้วก็โผล่เข้ามาถอดพี่สาว เธอกอดแพรวนภัสนับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่เดินทางมาถึงสนามบินสุวรรณภูมิ

² World Travel Awards คือ รางวัลที่มอบให้แก่องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในสาขาต่างๆ ทั้งในระดับโลกและระดับภูมิภาค อาทิ ด้านโรงแรม สายการบิน การล่องเรือ ชายหาด ไปจนถึงบัตรเครดิต บริษัทเช่ารถ และบริการจองโรงแรม โดยจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 โดยใช้วิธีเปิดให้ลงคะแนนออนไลน์ผ่านทางเว็บไซต์ www.worldtravelawards.com ก่อนจะนำผลคะแนนนั้นมาจัดอันดับและตัดสินว่าใครเป็นผู้ชนะ

“ไม่เอาหน้า เลิกขี้แยได้แล้ว พรราวโตแล้วนะ ร้องไห้บ่อยๆ เดี่ยวไม่สวยนะจ๊ะ” แพรวนภัสตันตัวน้องสาวออกมาเล็กน้อย ใช้นิ้วขีดคราบน้ำตาที่เลอะแก้มออกให้

แพรวนภัสลูปศีรษะน้องสาวที่อายุห่างกันสองปีด้วยความเอ็นดู ตั้งแต่เลิกพรานภาเป็นน้องที่ติดพี่สาว กระทั่งโตเป็นสาวพรานภาก็ยังชอบหอบหมอนหอบผ้าห่มไปนอนกับเธอเสมอ และนอนคุยกันทุกคืน จนกว่าจะมีคนใดคนหนึ่งผล็อยหลับไปก่อน

เธอมองใบหน้านางของน้องสาวที่ตอนนี้เปราะเบือนไปด้วยคราบน้ำตา ปลายจมูกโต้งเล็กเปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อเมื่อร้องไห้ติดต่อกันเป็นเวลานาน

“พรราวต้องเหงาแน่ๆ เลย”

“เหงาอะไรกัน พี่กินเขาก็อยู่ด้วย พี่ต่างหากที่ต้องเหงา” แพรวนภัสหมายถึงทินกร แฟนหนุ่มของพรานภา ทั้งคู่คบกันมาได้เกือบสองปีแล้ว ดูเหมือนชายหนุ่มก็เข้ากับครอบครัวของเธอได้เป็นอย่างดี สมาชิกครอบครัวอริยะไพศาลเองก็เอ็นดูชายหนุ่มอยู่ไม่น้อย เธอนึกดีใจแทนน้องสาวที่ได้แฟนน่ารักและนิสัยดีคอยดูแลอยู่ใกล้ๆ

“ก็ตอนที่พี่แพรหรือพรราวไปเรียนต่อ มันมีกำหนดกลับแน่ๆ แต่พี่แพรไปทำงาน ไม่รู้ว่าจะกลับมาอีกเมื่อไร พรราวคงคิดถึงพี่แพรแย่”

“ถ้าคิดถึงเราก็ค่อยคุยสไภย์กัน...แบบเมื่อก่อนไง จะได้เห็นหน้ากันบ่อยๆ พี่จะออนไลน์ทุกวันเลย” แพรวนภัสบอก “หรือไม่ก็...ถ้าช่วงไหนที่พรราวว่างก็บินไปเยี่ยมพี่ได้บ่อยๆ นี่ จริงไหม”

“ค่ะ” พรานภาตอบ

แพรวนภัสยิ้มให้น้องสาว ก่อนหันไปบอกทินกร “แพรวฝากพี่ทินดูแลน้องสาวขี้แยของแพรวด้วยนะคะ ถ้าพรราวดื้อหรือยังงอแงอยู่

แพรวอนุญาตให้จับตักันได้เลยค่ะ”

ทินกรหัวเราะ “ได้ครับ พี่จะดูแลแพรวอย่างดี แพรวไม่ต้องห่วงทางนี้นะ”

“ค่ะ พี่ทิน แพรวไว้ใจพี่ทินค่ะ” เธอเบาใจเมื่อทินกรรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“อะแฮ่ม!” แพรวนภัสหันไปตามเสียงก็เห็นร่างสูงคล้ำแดดของพิพัฒน์กางแขนสองข้างคอยทำอยู่แล้ว จึงวิ่งเข้าสวมกอดพี่ชายคนโตอย่างไม่รีรอ

“แพรวจะคิดถึงพิพัฒน์นะคะ พี่พัฒน์ก็ดูแลตัวเองด้วย อย่าทำแต่งงานจนลืมหาพี่สะใภ้ให้หน่อยๆ ละ” แพรวนภัสกำชับพี่ชายยาวเหยียดด้วยรู้ว่าพิพัฒน์เอาแต่สนุกกับงานจนไม่คิดที่จะหาครอบครัวทั้งที่อายุอานามก็ไม่ใช่น้อยแล้ว บิดามารดาเองก็คร่ำจะพูดเรื่องนี้กับเขา

พิพัฒน์หัวเราะในลำคอ “พี่จะพยายาม ถ้าอีกห้าปียังหาพี่สะใภ้ให้พวกแกสองคนไม่ได้ สงสัยคงต้องเลี้ยงหลานๆ รอไปก่อน” เขาตอบหน้าตาย แล้วก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะจากทุกคน

“แล้วก็...ถ้ามีปัญหาอะไร โทร. มาหาพี่ได้เสมอ เข้าใจไหม” พิพัฒน์พูดพร้อมกับหลีวตาให้ข้างหนึ่ง แล้วเธอก็รู้ว่าเขาคงหมายถึงเรื่องที่เขาเอาไปปรึกษาเขาบ่อยๆ ในช่วงนี้

“แน่นอนค่ะ พี่พัฒน์” หญิงสาวส่งสายตาให้อย่างรู้กัน

ลັกฟักเสียงโทรศัพท์ของดิเรกก็ดังขึ้น บิดาของเธอจึงขอตัวเลี้ยงออกไปคุยโทรศัพท์

สนามบินสุวรรณภูมิในเวลาตียงคงคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย แพรวนภัสหันไปสำรวจรอบตัวราวกับต้องการบันทึกภาพความทรงจำไว้ในส่วนลึกของจิตใจ ทินกรกำลังปลอบใจแฟนสาวที่นั่งเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ อยู่ ส่วนมารดานั่งกุมมือเธอไว้ไม่ยอมปล่อย บิดาที่เพิ่งวางโทรศัพท์

เดินเข้ามาหาด้วยสีหน้ากังวล

“เมื่อที่อารุชโทร. มาบอกว่าไม่ว่างไปรับลูกที่สนามบินแล้วนะ เขาจะให้เลขาฯ ของลูกชื่อคุณมิเชล บอนเน มาคอยเป็นธุระให้แทน ทั้งเรื่องกุญแจห้องพัก กุญแจรถยนต์ เธอจะเป็นคนเอามาให้ลูกเอง นี่เบอร์ติดต่อของเธอ” ดิเรกพูด พลงยี่นกระดาดขึ้นเล็กที่มีชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของคนที่ต้องติดต่อเมื่อไปถึงให้

“คะ คุณพ่อ” เธอตอบและรับกระดาดแผ่นจิ๋วมาเก็บไว้ในกระเป๋าตางค์

“จริงๆ พ่ออยากให้อารุชมารับลูกเองมากกว่า พ่อจะได้สบายใจว่าลูกถึงที่โน่นอย่างปลอดภัย นี่ยังดีนะที่โทร. มาบอกก่อนลูกจะขึ้นเครื่อง” คุณดิเรกถึงกับสายหน้าเมื่อน้องชายโทร. มาบอกยกเลิกนัดกะทันหัน

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณพ่อ อารุชคงจะยุ่งมากจริงๆ ใครมารับแพรวก็เหมือนกันนั่นแหละคะ” แพรวน้สแก่ต่างให้อาชายของเธอ

นาฬิกาบนข้อมือเล็กบอกเวลาว่าอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้าเครื่องบินลำที่เธอต้องโดยสารไปยังประเทศฝรั่งเศสก็จะเดินทางออกจากสนามบินสุวรรณภูมิ เธอจึงขอตัวและกล่าวอำลาทุกคน ก่อนจะหยิบกระเป๋าขึ้นสะพายไหล่ โบกมืออำลาครอบครัวอีกครั้ง แล้วเดินเข้าไปในจุดตรวจหนังสือเดินทาง

เครื่องบินออกจากน่านฟ้าเมืองไทยได้สี่ชั่วโมงแล้ว กำลังมุ่งหน้าสู่กรุงปารีส ไฟบนเครื่องถูกหรีจนสลัวหลังจากที่แอร์โฮสเตสเก็บถาดอาหารไปเรียบร้อยแล้ว หน้าต่างทุกบานปิดสนิท ผู้โดยสารส่วนใหญ่ต่างพากันเข้าสู่ห้วงนิทรา ห้องโดยสารภายในเครื่องบินจึงเงียบกริบ

แพรวน้สนอนเหยียดยาวอยู่บนเก้าอี้โดยสารภายในชั้นธุรกิจ

เธอตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ

ปีที่แล้วหลังจากที่เธอได้เข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการบริหาร
ในบริษัทและรู้ว่ากำลังมีการก่อสร้างโรงแรมแห่งใหม่ทางตอนใต้ของ
ประเทศฝรั่งเศส เธอจึงตั้งใจว่าถ้าโรงแรมสร้างเสร็จเมื่อไร เธอจะขอ
บิดาไปทำงานที่นั่นทันที

วันนี้โรงแรมแห่งใหม่เปิดให้บริการแล้ว โดยมีนิรุช อาของเธ
เป็นตัวแทนไปดูแลกิจการตั้งแต่แรกเริ่ม ดูเหมือนกิจการยังไม่ลงตัวเท่า
ที่ควร จึงต้องการให้ใครสักคนไปช่วยเขาบริหารงาน

เมื่อบิดาซึ่งเป็นประธานกรรมการประกาศออกมากลางที่ประชุม
ว่าต้องการให้เธอไปช่วยบริหารด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์ที่
โรงแรมแห่งใหม่โดยที่ยังไม่ได้เอ่ยปากขอ เธอจึงตอบรับอย่างไม่ลังเล
คณะกรรมการบริหารต่างเห็นชอบ เพราะหลายๆ ปีที่ผ่านมา เธอแสดง
ให้ทุกคนเห็นแล้วว่าเธอตั้งใจทำงานและทุ่มเทกับมันมากขนาดไหน
ยิ่งไปกว่านั้นการที่เธอสามารถสื่อสารภาษาฝรั่งเศสได้อย่างคล่องแคล่ว
เป็นข้อได้เปรียบสำคัญที่จะทำให้การทำงานที่เมืองน้ำหอมเป็นไปอย่าง
ราบรื่น

ฝรั่งเศส...แค่ได้ยินชื่อประเทศนี้ความทรงจำในวัยเด็กของเธอ
ก็หลั่งไหลออกมาราวกับสายน้ำ เป็นความทรงจำที่เต็มไปด้วยความสุข
จนเธอลืมไม่ลง

แพรวนภาลัยยิ้มด้วยหัวใจอันเปี่ยมสุข ปิดเปลือกตาลง ยกหมอน
หนุนขึ้นหนุนศีรษะและจัดท่านอนให้สบายที่สุดสำหรับการเดินทางอีก
หลายชั่วโมง

แน่นอน การจากเมืองไทยมาในครั้งนี้นอกจากจะต้องไปทำงาน
และเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ แล้ว เธอยังหวัง...หวังที่จะมาตามหา
อะไรบางอย่างกลับคืนมาอีกด้วย

2

หลังจากเครื่องบินจอดเทียบท่าบนรันเวย์สนามบินนานาชาติ มาร์เซย์-โปรวองซ์โดยสวัสดิภาพในเวลาเกือบเที่ยงวัน แพรวนภัสที่สวมเสื้อยืดสีขาวทับด้วยเสื้อแจ็กเกตแขนยาวสีโอลด์โรสกับกางเกงยีนเข้ารูป สีเทาอ่อนเดินลงจากเครื่องด้วยสีหน้าอิดโรย การเดินทางที่ยาวนานหลายชั่วโมงเนื่องจากต้องนั่งเครื่องบินถึงสองต่อ กรุงเทพฯ-ปารีส และ ปารีส-มาร์เซย์ ทั้งยังปรับเวลาไม่ได้นั้น ทำให้เธอคิดว่าถ้ามีเตียงนอนนุ่มๆ มาวางอยู่ตรงหน้า เธอก็ไม่ลังเลแม้เสี้ยววินาทีที่จะกระโจนเข้าไป

หญิงสาวยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบใส่รถเข็น ก่อนจะเข็นออกมาจากอาคารผู้โดยสารขาเข้า หันรีหันขวางอยู่นานก็ยังไม่เห็นวีแววของคนที่จะมารับ

เธอพยายามยึดคอชะเง้อมองไปยังกลุ่มคนที่ยืนอยู่หลังราวเหล็กที่กั้นระหว่างอาคารผู้โดยสารกับโถงทางเดิน ถึงแม้จะไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน แต่เธอเดาว่าอย่างน้อยก็ต้องมีใครสักคนกำลังยืนยกแผ่นกระดาษสีขาวที่เขียนชื่อเธอไว้บนนั้นแน่ๆ ทว่ากระดาษสีขาวหลายแผ่นที่ถูกชูขึ้นเหนือศีรษะกลับไม่มีชื่อเธอปรากฏอยู่ แพรวนภัสจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วกดหมายเลขตามที่ระบุไว้บนแผ่นกระดาษซึ่งบิดาของเธอให้ไว้

เสียงสัญญาณดังอยู่สี่ครั้งก่อนตัดเข้าสู่บริการรับฝากข้อความ
เธอลองโทร. อีกครั้ง และอีกครั้ง กระนั้นก็ยังเหมือนเดิม

ตั้งแต่วันแรกที่มาถึงก็โดนรับน้องเลยหรือนะ

แพรววนักส่นึงมำในใจด้วยความหงุดหงิด ภาพรถเข็นหลาย
สิบคันที่ถูกเข็นสวนกันไปมา รวมถึงเสียงพูดคุยจ้อแจจากผู้คนมาก
หน้าหลายตาและเสียงประกาศต่างๆ ภายในสนามบินทำให้หญิงสาวที่
อ่อนเพลียจากการเดินทางเวียนศีรษะยิ่งขึ้นไปอีก

แพรววนักสสองโทร. อีกสองสามครั้งก็ยังไม่มีคนรับเหมือนเคย
ศีรษะเริ่มปวดตุบๆ เพราะอะไรหลายๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจ ทำให้ความ
หงุดหงิดที่มีแต่แรกเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความโมโห หญิงสาวยึดโทรศัพท์
กลับไปในกระเป๋าสะพาย เช่นรถไปยังจุดบริการรถแท็กซี่ เมื่อพืงพา
คนอื่นไม่ได้ก็ต้องยึดคติ 'ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน' ก็แล้วกัน!

“ว้าย!”

แพรววนักสออกมาด้วยความตกใจเมื่อรถเข็นของเธอถูก
รถเข็นอีกคันชนเข้าอย่างแรงจนกระเป๋าเดินทางสองใบกลิ้งโคลโกลตักพื้น
ริมฝีปากสวดยิ้มเข้าหากันแน่นเป็นเส้นตรง หันขวับไปมองตัวต้นเหตุ
หมายจะเอาเรื่องเต็มที่ หากรถเข็นคันนั้นกลับถูกชายสองคนเข็นไปจน
ไกลลิบ โดยไม่แม้แต่จะหันมาช่วยเหลือหรือเอ่ยปากขอโทษเธอสักคำ

“ทำไมคนที่เมื่อนี้ถึงได้มารยาทย่ำอย่างนั้นะ” หญิงสาวบ่น
กระปอดกระแปด อารมณ์ดีๆ ที่มีอยู่เพียงน้อยนิดหายวับไปในพริบตา
เธอเดินอ้อมรถเข็นเพื่อยกกระเป๋าเดินทางขึ้นวางคืนตรงตะแกรงเหล็ก
ด้านหน้า หากก่อนที่เธอจะออกแรงยกกระเป๋าขึ้นนั้น กลับมีมือแข็งแรง
มาแตะหลังมือเธอไว้เบาๆ

“ผมช่วยเองครับ” ไม่พูดเปล่า ชายแปลกหน้ายังยกกระเป๋าทั้ง
สองใบของเธอวางเรียงบนรถเข็นอย่างเรียบร้อยภายในเวลาไม่ถึงหนึ่ง

นาที ก่อนหันมาส่งยิ้มให้เธอ

“กระเป่ายังอยู่ครบทุกใบใช่ไหมครับ” เขาถาม

“คะ” หญิงสาวยังคงมีหงไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเธองงันกับคำถามของเขาหรือดวงตาสีฟ้าอ่อนคู่นั้นกันแน่

“กระเป่านะครับ อยู่ครบทุกใบหรือเปล่า” เขาถามขึ้นอีกครั้งด้วยสีหน้ายิ้มๆ ซึ่มีชื่อไม่ไปยังกระเป่าของเธอ หมายถึงใช้ภาษามือแทนภาษาพูดเมื่อเห็นเธอทำหน้าไม่เข้าใจ

“อ้อ ครบคะ ยังอยู่ครบทุกใบ กระเป่าใบใหญ่สองใบแล้วก็กระเป่าสะพายอีกหนึ่ง” เธอสำรวจตรวจตราข้าวของส่วนตัว ตอบเขาอย่างคล่องแคล่ว

“งั้นก็ค่อยยังชั่ว ที่เมืองนี้มีจฉาซีฟเยอะครับ ต้องระวังตัวเป็นพิเศษ ผู้ชายสองคนที่เข้ามาชนรถเข็นของคุณก็เหมือนกัน จริงๆ แล้วพวกเขาอาจจะเล็งกระเป่าสะพายของคุณอยู่ก็ได้ แต่พวกนั้นเห็นว่าผมเดินเข้ามาพอดี เลยรีบเข็นหนีไป”

แพรวนภัสใจหายวาบ มือกระชับกระเป่าสะพายเข้ากับตัวแน่นโดยอัตโนมัติ เมื่อนึกได้ว่าไม่กินาที่ที่ผ่านมา เธอเกือบจะโดนวิ่งราวกระเป่าเสียแล้ว

“ขอบคุณมากนะคะ” เธอกล่าวขอบคุณชายหนุ่มตรงหน้าด้วยความซาบซึ้งใจ หลังจากที่อยู่ความจริงๆ เขาไม่ใช่แค่เพียงช่วยเธอยกกระเป่า หากยังช่วยเหลือเธอให้รอดพ้นจากพวกมิจฉาซีฟอีกต่างหาก

“ยังไงคราวหน้าก็ระวังตัวด้วยนะครับ” เขาพูด ค้อมศีรษะให้เธอลึกลงก่อนเดินจากไปในที่สุด

หญิงสาวยืนมองชายผู้นั้นเดินหายปะปนไปกับผู้คน ริมหีบปากอิมคลี่ยิ้มบางๆ เมื่อคิดว่าอย่างน้อยที่เมืองนี้ก็ได้มีแต่คนนิสัยแยๆ ไปเสียหมด ก่อนจะเข็นรถตรงไปยังประตูทางออก

“บอสมองหาอะไรอยู่หรือครับ” ชายคนหนึ่งถามออกมาเมื่อเห็น
 เจ้าหน้าที่เพิ่งเดินมาสมทบกับพวกเขาที่หน้าร้านกาแฟ ทำท่าละม้าย
 คล้ายมองหาอะไรบางอย่าง

“ไม่มีอะไรหรอก คริสโตฟ” ผู้เป็นนายปฏิเสธแต่สายต่ายังกวาด
 ไปทั่วลานกว้างภายในสนามบิน ก่อนจะถอนหายใจด้วยความพิศหวัง
 เมื่อไม่พบคนที่เขารอคอยเสียแล้ว “กลับกันเถอะ”

รถยนต์ออดิสี่ตำน้ำปลาเคลือบตัวออกจากลานจอดรถไปตาม
 ถนนหน้าสนามบิน ผ่านบริเวณที่มีรถแท็กซี่จอดเรียงราย จู่ๆ รถก็ต้อง
 เบรคตั้งเฉียดและหักเลี้ยวหลบข้างทางเมื่อถูกสิ่งให้หยุดอย่างกะทันหัน
 ด้วยน้ำเสียงเข้มๆ

“อยู่นั่นเอง” ผู้เป็นนายเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเจือความตื่นเต้น
 สายตาจดจ้องอยู่ที่หญิงสาวคนหนึ่ง

“ใครครับบอส” เมอันวัด ลูกน้องมือขวาที่นั่งอยู่ตอนหน้าข้างคนขับ
 หันมองตามสายตาของผู้เป็นนาย เขามองเห็นผู้คนมากมายยืนต่อคิว
 รอรถแท็กซี่กันอยู่ แต่หนึ่งในนั้นที่ทำให้เขาสะดุดตาก็คือสาวเอเชีย
 หน้าตาสวยโดดเด่นซึ่งยืนหลังรถเข็นที่มีกระเป๋าใบใหญ่อยู่เกือบปลายแถว

“อย่าบอกนะครับ ว่าบอสชอบสาวจีนคนนั้นจริงๆ นะ” เมอันวัด
 ถามขึ้นมาอีกครั้ง ในสายตาคอนชาติตะวันตกอย่างเขามักจะเหมารวม
 คนเอเชียว่าเป็นคนจีนเสมอ เนื่องจากคนเอเชียส่วนใหญ่ในเมืองน้ำหอม
 มาจากแดนมังกร

ผู้เป็นนายไม่ตอบ หากสมมองยังคิดไม่ตก ด้วยน้อยครั้งจะได้เจอ
 หญิงสาวที่พึงพอใจตั้งแต่แรกเห็นเช่นนี้ เขายอมรับว่าความสวยของเธอ
 ถูกตาต้องใจเป็นอันดับแรก ครั้นได้สบประสานกับดวงตาสุกสกาว
 สดใสของเธอเข้า ความรู้สึกบางอย่างที่เขาไม่เคยรู้จักก็พุ่งเข้าจู่โจมหัวใจ
 จนตั้งตัวไม่ทัน แว่วแห่งความเป็นมิตรที่แผ่ไปด้วยความอบอุ่นใน

ดวงตาคู่นั้น มันทำให้เขานึกถึงใครบางคนที่เขารักมากที่สุดในชีวิต หากใครคนนั้นได้จากเขาไปไกลแสนไกลแล้ว

เขาอยากรู้จักเธอเหลือเกิน ชายหนุ่มลั่งเกล้าจะลงไปหาเธอดีหรือไม่ แต่เธอคงตกใจและกลัวไม่น้อยถ้าอยู่ดีๆ มีคนแปลกหน้ามาชวนขึ้นรถ

“เบอนัวร์ แกล้งไปเลยไป แล้วก็ตามดูด้วยว่าเธอเป็นใคร พักอยู่ที่ไหน มาทำอะไร หาข้อมูลมาให้หมด” เขาตัดสินใจให้บอดี้การ์ดมือขวาไปทำหน้าที่นี้แทน และเมื่อเห็นสีหน้าตกตะลึงของลูกน้อง เขาจึงชิงตาใส่ ไหล่ลงจากรถอีกครั้ง “รีบๆ ไปเสียสิ!”

ว่าแล้วเบอนัวร์ก็รีบลงจากรถไป มองทำยรถสี่ล้อคันใหญ่แล่นจากไปจนลับตา พลังสายศิระชะยี้มๆ นานแล้วนะที่เจ้านายของเขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน ปกติออกจะเป็นเสื่อผู้หญิงด้วยซ้ำ ดูท่าว่าเสื่อตัวใหญ่จะกลายร่างเป็นแมวน้อยเสียแล้วกระมัง

แพรวนภัสใช้เวลาพักใหญ่ในการหาจุดบริการรถแท็กซี่ หันที่ที่มาถึงเธอก็แทบถอดใจและอยากจะถอดรองเท้าส้นสูงเขวี้ยงทิ้ง นั่งแปะลงกับพื้นเสื่อตรงนั้น เมื่อต้องเจอกับผู้คนที่ต่อแถวขึ้นรถแท็กซี่ ยาวเหยียดราวกับขบวนรถไฟสองขบวนต่อกัน

เธอยัง่วนกับการกดโทรศัพท์หามิเชลล์ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ปลายสายก็ยังไม่มีคนรับอยู่ดี พยายามสูดลมหายใจเข้าปอดลึกสองสามทีเพื่อสงบสติอารมณ์ ตอนนั้นเธอตั้งเหนือยทั้งหงุดหงิดมากพออยู่แล้ว ยิ่งมาเจอกับอากาศร้อนจัดในช่วงต้นเดือนกรกฎาคมเช่นนี้ จึงทำให้เห็นอะไรก็นึกพาลไปหมด

หญิงสาวยกข้อมือขึ้นดูเวลาแทบจะทุกสามสิบวินาที นิ้วที่เกาะรถเข็นเคาะเป็นจังหวะตามเข็มวินาที

‘โอ๊ย...ทำไมเวลามันผ่านไปช้าอย่างนี้นะ’ แพรวนภัสเขย่งเท้า

ชะงัดคอเพื่อมองว่าแถวข้างหน้าหดสั้นลงไปแค่ไหน แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าอีกไม่เกินสิบคนก็จะถึงคิวเธอแล้ว ทันใดนั้นเธอก็แทบกรี๊ดร้องออกมาด้วยความยินดี เมื่อมีเจ้าหน้าที่มาตัดแถวออกเป็นสองแถว และเธอก็คือคนแรกของแถวนั้น หญิงสาวลากกระเป๋าขึ้นไปเก็บที่ท้ายรถ ก่อนก้าวขึ้นรถที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำอย่างรวดเร็ว

“ไปที่นี้เลยคะ” แพรวนักสพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสพร้อมกับยื่นแผนที่ให้ไซเฟอร์ เขารับมาดู ก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนรถออกจากสนามบินหลักทางให้รถคันถัดไปขยับเข้ามารับผู้โดยสารต่อ

มิเชล...มิเชล...เธอต้องซื้อไว้อัจฉริยะใจ ถ้าเจอเมื่อไรนะ จะจะให้เหลกแล้วบอกให้อารุชโล่ออกเลย ทำอย่างนั้นมันใช้ได้ทีไหนกัน

ทิวทัศน์รอบข้างหลังออกจากสนามบินได้ไม่นานยังเต็มไปด้วยสีเขียวขจีของต้นไม้ริมทาง ทว่าเมื่อเริ่มเข้าสู่เขตเมือง ธรรมชาติก็ดูบางตาลง แทนที่ด้วยตึกสูงใหญ่และบ้านเรือนมากมายดูแออัดยัดเยียด ถนนที่เคยโล่งกว้างถูกบีบให้แคบลงเหลือเพียงสองเลนพอให้รถวิ่งผ่านไปมาได้เท่านั้น นี่คงเป็นสังกรรมอย่างหนึ่งกรรมัง เมื่อความเจริญย่างกรายไปที่ใด ผู้คนก็มักจะหลั่งไหลไปอยู่ที่นั่น จนบางครั้งก็ลืมไปว่าพวกเราเบียดเบียนธรรมชาติไปมากเพียงไร

รถแท็กซี่แล่นมาจอดหน้าอาคารสี่มัสตาร์ดสูงสิบห้าชั้น ตัวตึกหันหน้าออกสู่ทะเล มีระเบียงกว้างราวหนึ่งเมตรยื่นออกมาทางด้านหน้า ตั้งแต่ชั้นสองจนถึงชั้นบนสุด แพรวนักสก้าวลงจากรถแล้วลากกระเป๋าเดินทางสองใบไปยังหน้าประตูทางเข้าอย่างทุลักทุเล เธอเอื้อมมือออกไปหมายจะเปิดประตู แต่ปรากฏว่า...เปิดไม่ออก!

ให้ตายสิ ประตูที่นี่ต้องใช้กุญแจไขปลดล็อกประตูทางเข้าเสียก่อน แล้วเธอลืมได้อย่างไรว่าเธอไม่มีกุญแจ ความหงุดหงิดคงทำให้เธอลืมสิ่งทุกอย่างอย่างแน่ๆ เลย แพรวนักสระบายลมหายใจอย่าง

หนักหน่วง ไม่อยากนับเลยว่าวันนี้เธอถอนหายใจไปกี่ครั้งแล้ว ที่เขาวาง
กันว่า การถอนหายใจหนึ่งที ความสุขหายไปหนึ่งอย่าง...ท่าจะจริง!

หญิงสาวทรุดตัวนั่งลงบนกระเป๋าดูหนังหนังไปโต ล้วงโทรศัพท์
มือถือขึ้นมากดหมายเลขอีกครั้ง หากคราวนี้เธอได้ยินเสียงสัญญาณดัง
เพียงสองครั้งก็มีคนมารับสาย

“สวัสดีค่ะ” ปลายสายตอบรับ

“สวัสดีค่ะ นินใช้คุณบอเนนหรือเปล่าคะ นี่แพรวนภัสพูดนะคะ”
แล้วเธอก็ได้ยินเสียงกระหืดกระหอบมาตามสาย

“จับบอเนนค่ะ คุณนั่งอยู่บนกระเป๋าดูหนังหนังไปโตคะ ฉันคิดว่า
ฉันมองเห็นคุณแล้วละคะ”

“ใช่ค่ะ ฉันนั่งบนกระเป๋าดูหนังหนังไปโต...” แพรวนภัสตอบรับ แล้วเหลียวมอง
หาตัวบุคคลที่เธอกำลังสนทนาเมื่อปลายสายบอกว่าอยู่ใกล้ๆ สายตา
เธอพลันมองเห็นผู้หญิงผมสั้นสีบลอนด์ในชุดกระโปรงติดกัน ในมือถือ
โทรศัพท์แบบหุ้มหนังตรงมาหาเธอ แพรวนภัสจึงกดปุ่มยกเลิกการโทร.
ออก ลูกขี้เน็น มือทั้งสองข้างเท้าเอาอยู่ในท่าเตรียมพร้อม

“ฉัน...ฉันขอโทษจริงๆ ค่ะที่ไม่ได้ไปรับคุณ เผิญแม่ของฉัน
ป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลด่วน จู่ๆ ท่านก็เกิดชักขึ้นมา ฉันทำอะไรไม่ถูก
โทรศัพท์ก็ยังไม่รับในรถ กลับมาดูอีกทีก็เห็นหมายเลขที่ไม่ได้รับเป็น
เบอร์แปลกๆ ตั้งเกือบยี่สิบสาย ฉันเพิ่งนึกออกว่าต้องเป็นคุณแน่ๆ ที่
โทร. มา ก็เลยรีบขับรถออกมาจากโรงพยาบาลไปหาคุณที่สนามบิน แต่
ก็ไม่เจอ ฉันเลยคิดว่าคุณต้องมาคอยอยู่ที่นี้ ก็เลยตามมาค่ะ”

ปากที่อ้าค้างไว้ของแพรวนภัสหุบจับทันที เมื่อเจอสาวผมบลอนด์
พูดเป็นน้ำไหลไฟดับด้วยน้ำเสียงกระหอนกระแทนโดยที่เธอไม่มีโอกาส
ได้พูดแทรก

แพรวนภัสมองหญิงสาวรูปร่างกะทัดรัดตรงหน้า ที่ยังคงยืนหอบ

หายใจจนตัวโยนด้วยสายตาที่บอกความรู้สึกไม่ถูก เมื่อฟังเหตุผลที่ฝ่ายนั้นยกขึ้นมาอ้างก็นำเห็นใจอยู่ไม่น้อย แม้เธอจะถูกเลี้ยงดูอย่างเอาอกเอาใจประสาลูกเศรษฐีทั่วๆ ไป แต่บิดามารดาก็ไม่ได้ตามใจเธอไปเสียทุกอย่าง ต้องอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ดังนั้นเธอจึงไม่ใช่คนที่เอาแต่ใจตัวเองตะพึดตะพือจนไม่ยอมฟังใคร มือทั้งสองที่จับอยู่ที่เอวลดลงโดยไม่รู้ตัวพร้อมกับยื่นมือข้างหนึ่งไปจับหัวไหล่ของมิเชลเอาไว้

“เฮลละ ฉันไม่ว่าอะไรหรอก”

มิเชลยกหน้าขึ้นมองด้วยสีหน้าตื่นตัน แว่นลำนึกผิดที่ส่งผ่านจากดวงตาคู่นั้นก็ทำให้แพรวนภัสไม่ถือโทษโกรธอีกต่อไป

“ค่อยๆ หายใจเข้าลึกๆ อย่างนั้นแหละ เป็นไงบ้าง รู้สึกดีขึ้นหรือยัง” แพรวนภัสแนะนำเมื่อเห็นมิเชลยังมีอาการหายใจหายคอไม่สะดวก

“ดีขึ้นแล้วค่ะ” มิเชลยิ้มให้แพรวนภัสด้วยสีหน้าที่ดูดีขึ้นกว่าเดิมก่อนจะพูดต่อไป “ฉันขอโทษจริงๆ นะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แต่ที่หน้าที่หลังอย่าลืมโทรศัพท์อีกนะ เพราะอย่างน้อยฉันจะได้ติดต่อได้ และถ้าฉันรู้เรื่อง ฉันจะได้ไม่อารมณ์เสียแบบนี้อีก”

“ค่ะ” มิเชลรับคำ นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้แนะนำตัวอย่างเป็นทางการกันเลย “ฉันชื่อ มิเชล บอนเน ค่ะ จะทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ของคุณ ยินดีที่ได้รู้จักและยินดีที่จะได้ร่วมงานกันนะคะ คุณอา-ริ-ยา-ไป-सान” เธอออกเสียงนามสกุลของแพรวนภัสด้วยสำเนียงแปร่งๆ พร้อมทั้งยื่นมือออกมารอ

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ คุณบอนเน” แพรวนภัสจับมือและกระตุกหนึ่งครั้ง

“เรียกฉันว่ามิเชลก็ได้ค่ะ” มิเชลคลี่ยิ้ม

“ได้จะ ถ้าอย่างนั้นเรียกฉันว่าแพรวนภัสหรือแพรวเฉยๆ ก็ได้นะ”
เธอสรุปก่อนเอ่ยชวนกันขึ้นไปยังห้องพักข้างบน

ทั้งสองช่วยกันถูถูกั๊กลากกระเป๋าใบใหญ่เข้าไปในอาคาร แล้วลากต่อไปยังลิฟต์ที่อยู่กลางห้องโถงซึ่งกว้างพอที่จะยัดกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบไปได้พร้อมกับคนอื่นอีกสองคน มิเชลกดหมายเลขสิบ และปล่อยให้ลิฟต์เลื่อนขึ้นไปอย่างช้าๆ

ประตูลิฟต์เปิดออกอีกครั้ง สาวร่างเล็กผมบลอนด์พาเธอเดินเลี้ยวขวาไปยังห้องที่อยู่หัวมุม เมื่อไขประตูเข้าไป แพรวนภัสก็ยิ้มกว้างเมื่อพบว่าห้องของเธอตกแต่งพร้อมอยู่เสร็จสรรพ

แพรวนภัสเดินเข้าไปในห้องรับแขกขนาดใหญ่ที่ปูพื้นด้วยไม้ปาร์เกต์เต็มพื้นที่ มีโซฟาตัวยาวสีครีมขนาดสี่ที่นั่งวางชิดผนังติดประตูทางเข้า ต้นปาล์มเล็กๆ ที่วางประดับอยู่ข้างเก้าอี้ยาวตัวนั้นทำให้ห้องดูสดชื่นมากขึ้น ด้านหน้ามีโต๊ะไม้ตัวเตี้ยรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางอยู่ ผนังฝั่งตรงข้ามมีจอทีวีแอลอีดีสามมิติขนาดสี่สิบห้านิ้วติดตั้งอยู่ โต๊ะกินข้าวสำหรับสี่คนทำจากไม้ตั้งชิดผนังด้านหนึ่ง มีโคมไฟสไตล์วินเทจห้อยลงมาจากฝ้าเพดานอย่างเก๋ไก๋

ถัดไปทางขวามือเป็นประตูกระจกที่เปิดไปสู่ระเบียง ฝ่าม่านสีขาวที่ยึดกับราวเหนือประตูระเบียงพลิวไปไปตามแรงลมเมื่อแพรวนภัสเปิดประตูระบายอากาศ จากบนนี้เธอสามารถเฝ้ามองทะเลได้ทั้งวันโดยไม่รู้เบื่อ

ทางซ้ายมือของห้องรับแขกมีทางเชื่อมเล็กๆ ไปสู่ห้องครัว ภายในนั้นมีอุปกรณ์สำหรับทำอาหารครบครัน เฟอร์นิเจอร์ทั้งในห้องรับแขกและห้องครัวทำจากไม้มะฮอกกานีสีเข้มทั้งหมด

ทว่าเฟอร์นิเจอร์ในห้องนอนกลับเป็นสีขาวดูสะอาดตา เตียงนอนขนาดใหญ่ตั้งเด่นอยู่กลางห้อง ตู้เสื้อผ้ากับโต๊ะเครื่องแป้งวางอยู่ชิดกัน

ที่ผนังด้านหนึ่ง ผนังห้องโดยรอบทาสีม่วงอ่อน เข้ากับชุดเครื่องนอนลายดอกไม้เล็กๆ น่ารักกระจุกกระจิม บนผนังเหนือหัวเตียงมีรูปภาพดอกไม้สามรูปติดเรียงกัน แต่ที่เธอพอใจที่สุดคือผนังด้านหนึ่งเป็นกระจก ทำให้มองเห็นทะเลได้เหมือนกับที่ระเบียงห้องรับแขก มีม่านสีขาวยังโปร่งบางกันอีกชั้น แลดูอบอุ่นและโรแมนติกอย่างที่ชอบ

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ ห้องสวยมาก” หญิงสาวเอ่ยชม ก่อนหน้าที่เธอจะเดินทางหนึ่งเดือน อานิรุทธ. มาถามเธอว่าอยากให้เราตกแต่งห้องให้สไตล์ไหน ตอนนี้เธอเห็นกับตาแล้วว่า อานิรุทธสามารถเนรมิตได้อย่างที่เธอบอกรายละเอียดไปทุกอย่าง

“ยังเหลืออีกอย่างที่ผมยังไม่ได้อธิบายให้คุณค่ะ” มิเชลหยิบซองกระดาษสีขาวออกมาจากกระเป๋าสะพาย ยื่นให้แพรวนภัส “นี่ค่ะ กฎุญแจรถฉันจอดไว้ให้ที่ลานจอดรถหลังอพาร์ทเมนต์นี้แหละค่ะ ที่จอดก็ตามหมายเลขห้องเลยนะคะ ของใครของมัน”

แพรวนภัสยื่นมือออกไปรับกุญแจเอามาถือไว้

“อ้อ อีกอย่างหนึ่งค่ะ แผนที่เมืองมาร์เซย์ เผื่อว่าคุณต้องการเที่ยวรอบๆ หรือขับรถสำรวจดูก่อน”

มิเชลพาแพรวนภัสเดินออกมายังห้องรับแขก ทางแผนที่ออกเต็มโต๊ะเตี้ย ใช้ปากกาสีแดงวงตำแหน่งของโรงแรมที่เธอจะต้องไปทำงาน แล้วก็วงอีกสองสามแห่งซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ทั้งท่าเรือเก่า ป้อมปราการเก่า แม้กระทั่งเกาะกลางทะเล!

“ตรงนี้เป็นโบสถ์ในตรอกตาม เดอลาการ์ต นะคะ” มิเชลใช้ปากกาวงตรงรูปวาดคล้ายปราสาทเล็กๆ บนแผนที่ “ตั้งอยู่บนยอดเขาสูงๆ คุณน่าจะสังเกตเห็นตอนนั่งรถผ่าน”

แพรวนภัสพยักหน้ารับ เพราะตอนนั่งรถแท็กซี่ผ่าน เธอยังคิดอยู่เลยว่าโบสถ์อะไรไปตั้งอยู่บนหน้าผาสูงขนาดนั้น และก็เห็นจุดเด่น

ของเมืองเลยทีเดียว

มิเชลอธิบายต่อ “ถ้าคุณสนใจก็ลองแวะไปนะคะ พระแม่มีรันท่านเมตตา ขออะไรก็สมปรารถนา คักดีลืทึทึจริงๆ” ว่าแล้วมิเชลก็หลับตาแล้วทำเครื่องหมายไม้กางเขน

ก็แว้วสวยของแพรวนัสเล็กขึ้นด้วยความแปลกใจ “แล้วอะไรบ้างล่ะจ๊ะที่ว่าคักดีลืทึทึ”

“เขาวกัันว่าถ้าไปขอพรในวันพระจันทร์เต็มดวง มักจะสมปรารถนาละ” มิเชลเดินไปหยิบปฏิทินตั้งโต๊ะออกมาดู “วันนี้เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงด้วยนะคะ ถ้าคุณสนใจก็ลองไปดูก็ได้จริงๆ นะคะ ถ้าใครได้ไปขอพรในวันที่พระจันทร์เต็มดวง คำขอ้นนั้นมักจะเป็็นจริง”

แพรวนัสเริ่มสนใจขึ้นเล็กน้อยจึงซักต่อ “แล้วที่เธอบอกว่าต้องขอพรในวันพระจันทร์เต็มดวงนี่ ต้องไปตอนกลางคืนเท่านั้นหรือจ๊ะ”

มิเชลโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “อ๊อ ไม่ต้องละ ตอนกลางวันนี่แหละละ ตอนกลางคืนเขาไม่เปิดให้เข้า”

“อ้อ แล้วนี่มิเชลเคยไปขออะไรกับเขาดูแล้วหรือ ถึงได้บอกว่าคักดีลืทึทึนะ”

แพรวนัสถามขึ้นมาด้วยความสงสัยว่าเพราะเหตุใดแม่สาวผมบลอนด์ร่างเล็กจึงปักใจเชื่อเช่นนั้น แล้วเธอก็เห็นมิเชลพยักหน้าหงึกๆ สีแดงระเรื่อปรากฏบนพวงแก้มทั้งสอง แต่ยังไม่ยอมตอบคำถามของเธออยู่ดี แพรวนัสจึงเลิกคิ้วเป็นเชิงถามอีกครั้ง

“ฉันขอให้ซาลส์ เอ่อ...ฉันหมายถึงคนรักของฉันนะคะ มาขอฉันแต่งงานสักที” มิเชลก้มหน้างุด บิดตัวไปมา “คือ...เราคบกันมานานแล้วฉันแค่อยากจะขยับเป็นฐานะอื่นบ้าง จากนั้นไม่นานเขาก็มาขอแต่งงานกับฉันจริงๆ เหลือเชื่อไหมละคะ”

แพรวนัสหันตามองมิเชลอย่างครุ่นคิด “จริงๆ แฟนของเธออาจ

จะวางแผนที่จะขอเธอแต่งงานอยู่แล้วก็ได้นะ แล้วบังเอิญว่าเขามาขอหลังจากวันที่เธอไปขอพรพอดิ เธอก็เลยคิดว่าคำขอของเธอเป็นจริง”

มิเชลสายศิระระจนผมบ๊อบพันกันยุ่ง “ไม่หะคะ ท่านเมตตาจริง ๆ ท่านคุ้มครองชาวเมืองมาร์เซย์ให้อยู่กันอย่างสงบสุขมานานหลายศตวรรษ แล้วก็ยังเมตตาช่วยเหลือผู้คนที่ทุกข์ยาก รวมทั้งทำตามคำขอของชาวเมืองอีกด้วย”

“เอาละจะ ไร้มีโอกาสนั้นจะลองไปดู โบสถ์อยู่สูงขนาดนั้น วิิวข้างบนคงสวยน่าดู” แพรวนภัสต์ตบท นึกขำเมื่อเห็นฝรั่งผมทองเชื่อเรื่องแบบนี้กับเขาด้วย ถ้าจะบอกร่างมกายก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะคนไทยอย่างเธอก็เชื่อเรื่องนี้ไปกว่าครึ่งแล้ว

“ถ้าฉันขอตัวนะคะ คุณจะได้พักผ่อนเสียที” มิเชลอualaเตรียมออกจากห้อง แต่เมื่อเธอนึกบางอย่างขึ้นมาได้จึงถามแพรวนภัสออกไป “คุณจะเริ่มงานวันไหนคะ ฉันจะได้เตรียมเอกสารไว้ให้คุณล่วงหน้า”

“อืม ถ้าพรุ่งนี้ฉันไปไหว ก็คงเอาเป็นวันพรุ่งนี้เลยแล้วกัน” เธอบอก บางทีถ้าคืนนี้เธอยังปรับเวลาไม่ได้ ก็คงต้องพียงานนอนหลับหรือยาแก้แพ้เม็ดเล็กๆ สักหน่อยแล้วกัน

“คะ ถ้าอย่างนั้นเจอกันวันพรุ่งนี้หะคะ”

“จ๊ะ”

เมื่อเลขานุการร่างกะทัดรัดจากไปพร้อมกับเสียงเจ็ยแจ้ว ความง่วงงุนก็ครอบงำแพรวนภัสทันที เธอเดินเข้าไปในห้องนอน สิ่งแรกที่คว้าได้คือหมอนหนึ่งใบก่อนทิ้งตัวแผ่หลาลงบนเตียงกว้างหกฟุต ลืมเรื่องที่พูดคุยกับมิเชลไปทันที

แพรววนภัสจำใจลุกจากเตียงนอนนุ่มๆ ในเวลาสี่โมงเย็น ท้องที่ร้องโครกครากคล้ายส่งสัญญาณเตือนว่าถ้าไม่ทำอะไรใส่ท้อง เธอก็จะไม่มีทางได้นอนหลับอย่างสงบเป็นแน่ หญิงสาวพยายามลากสังขารเข้าไปในห้องน้ำหลังจากพบว่าเธอนอนไปทั้งชุดที่ใส่มาตั้งแต่เมืองไทย ลักพักจึงกลับออกมาอีกครั้งด้วยสีหน้าที่สดชื่นมากขึ้น

ประตุตุ้เย็นถูกเปิดออก ภายใต้นั้นมีข้าวของแน่นเอียด มิเชลบอกเธอไว้แล้วว่าอานิรุทธิ์สั่งให้ซื้อมาเตรียมไว้ ถ้าในเวลาปกติเธอคงไม่รีรอที่จะทำอาหารด้วยตัวเอง เพราะนอกเหนือจากการวาดภาพเป็นงานอดิเรกแล้ว การทำอาหารก็เป็นสิ่งที่เธอรักและมีความสุขที่จะทำเสมอ

ทว่าเวลานี้เธอหิวและไม่มีอารมณ์สุนทรีย์ในการทำอาหารมากนัก จึงเลือกหยิบแซนด์วิชแฮมและน้ำส้มมาถือไว้ เดินออกจากครัวตรงไปยังระเบียงที่ติดกับห้องรับแขก

ห้องฟ้าที่มีรั้วเมฆสีขาวยาวๆ พาดไขว้ไปมาตัดกับสีน้ำเงินอมเขียวดูลึกลับของน้ำทะเลช่างดูงดงามเหมือนภาพวาดของจิตรกรมือดี แสงแดดยามบ่ายส่องกระทบกับผิวน้ำที่มีเกลียวคลื่นเล็กๆ ขยับขึ้นลง แลดูระยิบระยับสวยงามราวกับประกายเพชรยามต้องแสงไฟ

แพรววนภัสตี๋มตำกับภาพตรงหน้าจนแทบลืมเวลา เมื่อเธอจัดการแซนด์วิชในมือจนหมด ก็นึกได้ว่ายังไม่ได้ติดต่อกลับไปหาครอบครัวที่เมืองไทย จึงเดินกลับเข้าไปในห้องรับแขกอีกครั้งเพื่อหยิบโทรศัพท์ออกมาโทร. ที่ระเบียง เธอวางแก้วเปล่าบนโต๊ะรับแขกที่มีแผ่นที่เมืองมาร์เซยกางหลายอยู่ และเมื่อเห็นแผนที่และรอยปากกาที่วงเอาไว้ คำพูดของมิเชลก็ลอยเข้ามาในสมอง

จริงๆ นะคะ ถ้าใครได้ไปขอพรในวันที่พระจันทร์เต็มดวง คำขอ
นั้นมักจะเป็นจริง

ไปตอนกลางวันนี่แหละคะ กลางคืนเขาไม่เปิดให้เข้า
มิเชลบอกว่าให้ลองไปเที่ยวที่โบสถ์บนยอดเขาสูงและทำตาม
ที่เธอแนะนำ หากแพรวนภัตสังเล...

ใจหนึ่งก็อยากไปลองขอพรกับพระแม่มาลีดูว่าคำขอจะสัมฤทธิ์-
ผลไหม อีกใจหนึ่งก็ปฏิเสธ บอกว่าไร้สาระ ไม่มีทางเป็นไปได้

ทว่า...ข้อแรกก็ชนะ

ไวเท่าความคิด เธอจึงคว้ากุญแจรถ ไม่ลืมที่จะหยิบแผนที่ แล้ว
กดลิฟต์ลงไปชั้นล่างสุด เดินตรงไปยังลานจอดรถ ก่อนจะพา
เครื่องยนต์สี่ล้อคันเล็กเคลื่อนตัวไปยังจุดหมายปลายทางทันที

ให้ตายสิ! แพรวนภัตโอดครวญในใจ ดูท่าเธอคงคิดผิดเสียแล้ว
ที่ตัดสินใจไปโบสถ์บนยอดเขา การขับรถขึ้นเขาที่มีเส้นทางสูงชันเกือบ
สามสิบองศา อีกทั้งยังเป็นถนนเส้นเล็กๆ ที่คดเคี้ยวไปมาราวกับงูเลื้อย
ทำให้สองมือเรียวที่กุมพวงมาลัยขึ้นไปด้วยเหงื่อ เนื่องจากต้องคอย
ประคับประคองรถให้อยู่ภายในเส้นทาง เมื่อเห็นรถยนต์หลายคันขับ
แข่งหน้าขึ้นไปด้วยความเร็วสูงก็ทำให้เธอประหลาดใจและทิ้งกับการขับรถ
ของผู้คนที่นี่

แพรวนภัตถอนหายใจเฮือกด้วยความโล่งอก มือที่เกร็งอยู่ผละ
ออกจากพวงมาลัยเมื่อขับมาถึงยอดเขา แต่กว่าจะหาที่จอดรถได้สำเร็จ
ก็ใช้เวลาากพอดู เพราะลานจอดรถถูกจับจองจนเกือบเต็ม มีทั้ง
รถยนต์ส่วนบุคคลและรถทัวร์สำหรับนักท่องเที่ยว หรือว่า...สิ่งที่มีเชล
เล่าให้เธอฟังจะเป็นเรื่องจริง ผู้คนถึงได้หลังไหลขึ้นมาถึงบนยอดเขานี้

หญิงสาวเดินขึ้นบันไดหลายสิบชั้นไปยังลานกว้างที่ปูด้วยหิน-
อ่อน หน้าโบสถ์มีหอรระฆังทรงสี่เหลี่ยมซึ่งมีความสูงถึงสี่สิบเอ็ดเมตรตั้ง
ตระหง่าน บนยอดมีรูปปั้นพระแม่มาลีอุ้มเด็กองค์สี่ทองหันหน้าออกสู่

ทะเลอันกว้างใหญ่ ตัวอาคารสร้างด้วยหินปูนเป็นลายทางเล็กๆ สีเขียว สลับขาวซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่คล้ายคลึงกับโบสถ์ที่เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี

เธอเดินไปยังริมกำแพงฝั่งหนึ่งของลานกว้าง ความสวยงามจากภาพเมืองหน้าทำให้หญิงสาวถึงกับอ้าปากค้าง ลมหายใจติดขัดอยู่ที่ลำคอ

ทะเลสีน้ำเงินกว้างสุดลูกหูลูกตา ตัดกับหลังคาสีส้มของบ้านเรือนหลังเล็กที่กระจัดกระจายอยู่เบื้องลางดูสวยงามอย่างบอกไม่ถูก ไกลออกไปที่กลางทะเล มีเกาะน้อยใหญ่มากมาย หญิงสาวยกแผนที่ขึ้นเปรียบเทียบกับจิ้งรู้ว่าเกาะเล็กๆ ที่เห็นตรงหน้าคือเกาะซาโตดิฟเป็น ส่วนหนึ่งของหมู่เกาะฟริอูล สมัยโบราณเกาะนี้ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ จึงเป็นเพียงที่พักชั่วคราวของชาวประมง หากหลังจากกษัตริย์ฟรอนซ์วัลส์ที่หนึ่งเสด็จมาเยือนในราวปี ค.ศ. 1516 ก็ทรงมีพระราชดำริให้สร้างป้อมปราการขึ้นบนเกาะแห่งนี้ ก่อนจะถูกเปลี่ยนมาเป็นที่คุมขังนักโทษ กบฏในระยะเวลาอันสั้น และกลายมาเป็นแหล่งกักกันเชื้อโรคในที่สุด ปัจจุบันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของมาร์เซย

ส่วนเกาะใหญ่ที่อยู่ไกลออกไปชื่อว่าเกาะฟริอูลประกอบด้วยเกาะเล็กๆ สีเกาะ คือ โปแมกก์ ราตงโน อีฟ และติบูแลง เป็นที่อนุรักษ พันธ์พืชและดอกไม้หายากต่างๆ รวมทั้งยังเป็นแหล่งหลบภัยทาง ธรรมชาติ และเป็นที่วางไข่ของนกทะเลอีกด้วย

เมื่อชื่นชมกับทิวทัศน์จนพอใจ และสุดหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์ เข้าไปจนเต็มปอด เธอจึงเดินเข้าไปในโบสถ์ที่มีบันไดทางขึ้นแยกออก สองฝั่งทั้งซ้ายและขวา บรรยากาศภายในตัวโบสถ์เงียบสงบและค่อนข้างเย็นกว่าภายนอก ความสวยงามที่ถูกแต่งแต้มด้วยสีทองและสีแดงของกระเบื้องโมเสกตามผนังและฝ้าเพดานโค้งมน ทำให้โบสถ์บาซิลิกา ซึ่งเป็นศาสนสถานรูปแบบศิลปะนีโอไบแซนไทน์แห่งนี้ดูหรูหรางดงาม

ราวกับยืนอยู่ในปราสาทเทพนิยายของภาพยนตร์ชื่อดัง

ผู้คนบางส่วนนั่งก้มหน้า หลับตา สองมือประสานเข้าด้วยกัน
แนบริมฝีปากและจมูก บ้างก็เดินช้าๆ วนไปรอบๆ มหาวิหาร บ้างก็จุด
เทียนไขตามซุ้มต่างๆ ที่บาทหลวงจัดไว้ให้ ถึงแม้แพรวนภัสจะนับถือ
ศาสนาพุทธ แต่บรรยากาศขีมิขลังตรงหน้าก็ทำให้เธอหย่อนตัวลงบน
เก้าอี้ว่างข้างตัว ซึมซาบความสงบเย็น ยกมือขึ้นประสาน อธิษฐาน
ขอพรตามที่ใจปรารถนา และหวังว่าคำขอนั้นจะเป็นจริงในวันใดวันหนึ่ง

3

แพรวนภัสตื่นนอนราวหกโมงเช้า ยาแก้แพ้เม็ดเล็กทำให้เธอ

นอนหลับสบายเต็มอิ่ม หญิงสาวจัดการเก็บที่นอนให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะเดินเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำพร้อมกับฮัมเพลงไปด้วยอย่างอารมณ์ดี หญิงสาวนุ่งผ้าขนหนูผืนเดียวเมื่อออกจากห้องน้ำและเดินไปยังตู้เสื้อผ้าเพื่อค้นหาเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปทำงานในเช้าวันนี้ เธอเลือกสวมชุดกระโปรงผ้าชีฟองสีขาวยเรียบๆ คาดเข็มขัดสานเส้นเล็กที่เอวเพื่อสร้างลูกเล่นให้แก่ชุดที่เธอสวมใส่ และสวมทับด้วยเสื้อสูทเข้ารูปลายทางสีเทา แพรวนภัสชอบแต่งตัวสวยงาม เพราะคิดเสมอว่าจะช่วยเสริมบุคลิกภาพให้ดูดียิ่งขึ้น

หญิงสาวขับรถออกจากอพาร์ทเมนต์ พามินิคูเปอร์สีแดงแล่นเข้าไปยังลานจอดรถของโรงแรมห้าดาวสุดหรูภายใต้ชื่อแกรนด์บลูสกาย ซึ่งห่างจากที่พักของเธอเพียงห้ากิโลเมตร หญิงสาวก้าวลงจากรถ หยุดยืนหันหน้าไปพู่จาลองขนาดย่อม เยหน้ามองอาคารรูปทรงทันสมัยที่สูงถึงสี่สิบห้าชั้นตรงหน้าด้วยความภาคภูมิใจ ก่อนเดินด้วยท่าทางกระปรี้กระเปร่าตรงไปยังประตูทางเข้าที่มีพนักงานเปิดประตูรอไว้

ห้องโถงกว้างขวางมีเซนเดอเลียหรูหราห้อยระย้าลงมาจากเพดานสูง คริสตัลเม็ดน้อยใหญ่สะท้อนแสงไฟวูบวาบราวกับพยายาม

แข่งกันเปล่งแสงอย่างไม่มีใครยอมใคร แจกกันกระเบื้องขนาดใหญ่ที่
ประดับประดาด้วยดอกไม้หลากสีสนุกกว้างไว้ใกล้กับประตูทางเข้าและ
บริเวณแผนกต้อนรับเพิ่มความมีชีวิตชีวาให้สถานที่

หญิงสาวพาร่างเพรียวระหงของตนเองมานั่งลงบนเก้าอี้ที่บุด้วย
ผ้าไหมแก้วเนื้อดี รอยยิ้มไม่ถึงห้านาที เสียงท่อมคันทูก็ทักขึ้น

“อรุณสวัสดิ์ หลานสาวคนสวย”

เมื่อเห็นว่านิรุชในชุดสูทสุภาพสีเทาเดินเข้ามาทักทาย แพรว-
นภัสก็ลุกขึ้นพนมมือไหว้ด้วยท่วงท่าอ่อนน้อมงดงามก่อนตอบ

“สวัสดิ์ค่ะอารุช สบายดีไหมคะ”

อารุชหรือนิรุช อริยะไพศาล หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบเจ็ดปีเป็นลูกคน
สุดท้องในบรรดาพี่น้องสี่คน เขาเคยแต่งงานและมีลูกสาวหนึ่งคน ก่อน
จะหย่าร้างกับภรรยาเมื่อหลายปีก่อน อดีตภรรยาของนิรุชขอเป็นผู้ดูแล
ลูกเอง โดยที่เขาเป็นคนส่งเสียค่าเลี้ยงดูอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

หลังจากประสบวิกฤตปัญหาครอบครัวในครั้งนั้น นิรุชจึงทุ่มเท
เวลาทั้งหมดให้กับการทำงานจนไม่ได้สนใจเรื่องการมีครอบครัวใหม่อีก
เลย ดังนั้นเมื่อติเรก พี่ชายคนโตมอบหมายให้เขามาดูแลโรงแรมแห่ง
ใหม่ที่ประเทศฝรั่งเศส เขาก็รับปากด้วยความเต็มใจเนื่องจากไม่มี
พันธะใดๆ หลงเหลืออยู่แล้วที่เมืองไทย นอกจากลูกสาวคนเดียวที่เป็น
เลือดเนื้อเชื้อไข

“อასบายดี แล้วนี่เป็นยังไงบ้าง การเดินทางเมื่อวานขลุกขลัก
หรือเปล่า อาเสียวใจจริงๆ ที่ไม่ได้ไปรับแพรวด้วยตัวเอง” นิรุชถามอย่าง
ห่วงใย หากไม่มีธุระด่วนกับลูกค้ารายสำคัญ เขาต้องไปรับหลานสาว
ด้วยตัวเองแน่นอน

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะอารุช เรื่องแค่นี้เอง ถึงเดินทางเหนื่อยแค่ไหน
แต่พอได้ไปเห็นห้องที่อารุชเตรียมไว้ให้ก็หายเหนื่อยแล้วค่ะ” แพรว-

นภัสกล่าวชื่นชมด้วยความจริงใจ

นิรุชยิ้มแก้มปริเมื่อได้รับคำชม เพราะนอกจากงานบริหารที่เขาทำหน้าที่อย่างดีเยี่ยมแล้ว งานด้านการตกแต่งภายในต่างๆ เขาก็เป็นคนที่มีพรสวรรค์พอตัว ดังนั้นนิรุชจึงเป็นที่ปรึกษาช่วยออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกแบบและตกแต่งโรงแรมบางแห่งในเครือ

“ถ้าแพรวชอบ อากี้ดีใจ”

“ต้องบอกว่ายิ่งกว่าถูกใจอีกค่ะอารุช” แพรวนภัสฉีกยิ้มกว้างตอบนิรุช

“จริงๆ อาว่าแพรวเพิ่งเดินทางมาถึง ก็น่าจะหยุดพักผ่อนสักวันสองวันก่อนก็ได้นะ” นิรุชเอ่ยออกมาด้วยความหวังใจ ด้วยแพรวนภัสเพิ่งจะเดินทางมาถึงฝรั่งเศสเมื่อวันก่อน จึงเกรงว่าหลานสาวจะไม่สบายเนื่องจากยังปรับเวลาไม่ทัน

“ไม่มีปัญหาค่ะ แพรวไม่ได้เจ็ตแล็ก³ แล้ว อีกรายการแพรวอยากเริ่มงานไวๆ ด้วย ตื่นเต้นนะคะ”

นิรุชหัวเราะ “ตามใจก็แล้วกัน งั้นอาจะพาแพรวไปแนะนำตัวกับผู้จัดการแผนกต่างๆ กันเลยดีไหม อาจะพาทัวร์โรงแรมด้วยเลย จะได้ไม่เสียเวลา อ้าว นั่นคุณบอมนามาพอดี จะได้ไปกันเลย”

นิรุชยกมือเรียกมิเชลที่เพิ่งเดินออกจากลิฟต์เพื่อมาต้อนรับแพรวนภัส พร้อมกับสมุดจดบันทึกกับปากกาในมือ ทั้งสามพูดคุยกันเล็กน้อย ก่อนจะเดินตรงไปยังแผนกต้อนรับของโรงแรมเป็นที่แรก นิรุชแนะนำให้แพรวนภัสรู้จักกับชาร์ลอตต์ ผู้จัดการแผนกต้อนรับวัยสี่สิบห้าปี

³ Jet lag คืออาการเมาเวลาหรือปรับเวลาไม่ได้ ซึ่งมักจะเกิดกับคนที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ เมื่อต้องเดินทางข้ามเขตแบ่งเวลาหรือข้ามทวีป อาจมีอาการเหนื่อย เชื่องซึม หงุดหงิดง่าย กลางวันง่วงนอน กลางคืนกลับตาสว่างนอนไม่หลับ

จากนั้นจึงพาเธอเดินไปยังแผนกอื่นๆ ต่อไป

นิริฐใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงในการพาเธอเดินสำรวจ ทำความรู้จักและแนะนำตัวกับผู้จัดการแผนกต่างๆ ภายในโรงแรม ซึ่งพนักงานส่วนใหญ่มีสัญชาติฝรั่งเศส ต่อมาผู้เป็นอาจึงพาแพรวนภัตเข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวที่กว้างขวางโอ้อ่า

เธอเดินไปยังผนังกระจกที่อยู่หลังโต๊ะทำงาน ยืนทอดสายตาดูออกไปด้านนอก มองดูทะเลเมดิเตอร์เรเนียนสีน้ำเงินไกลสุดลูกหูลูกตา สลับกับเกาะแก่งกลางทะเล

โรงแรมแกรนด์บลูสกายมีจุดขายคือเดินเพียงสิบก้าวก็ถึงทะเลบวกกับการตกแต่งชายหาดส่วนตัวด้วยบรรยากาศสุดแสนโรแมนติกเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่เป็นคู่รักหรือครอบครัวที่ต้องการมาพักผ่อนอย่างสงบและใกล้ชิดกับธรรมชาติ ในขณะที่โรงแรมอื่นตั้งอยู่ห่างทะเลออกไปหลายกิโลเมตร ทั้งยังติดถนนใหญ่ที่มีรถราแล่นขวักไขว่

“สงสัยแพรวคงไม่มีสมาธิทำงานแน่ๆ เลยค่ะ เพราะคงเอาแต่มองวิวสวยๆ ข้างนอก” แพรวนภัตหันมายิ้มให้อาของเธอ

“เห็นทะเลทั้งวันไม่เบื่อหรือไง” นิริฐถามด้วยความแปลกใจที่เห็นหลานสาวยังคงตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้เห็นทะเล ไม่ว่าจะเป็นที่อพาร์ทเมนต์หรือที่ทำงาน

“ไม่เบื่อเลยค่ะ เพราะแพรวชอบทะเลมากที่สุดในโลก”

นิริฐหัวเราะ “ดีแล้วละ ดูวิวสวยๆ จะได้ไม่เครียดยังไงล่ะ เอาละอาขอตัวไปเคลียร์งานก่อนแล้วกันนะ ส่วนเรื่องเอกสารต่างๆ เดี่ยวคุณบอนเนจะเป็นคนยกเข้ามาให้ ช่วงบ่ายแพรวก็ศึกษางานไปพลางๆ ก่อนแล้วกัน”

“ค่ะ” แพรวนภัตรับคำ ก่อนจะเดินไปส่งนิริฐที่ประตูห้อง เมื่อ

เธอเดินกลับมาที่โต๊ะทำงานอีกครั้ง ยังหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้บุขนวมไม่ถึงสองนาทิตีตี่เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เมื่อสิ้นเสียงอนุญาต ร่างจิ๋วของมิเชลก็เดินเข้ามาในห้องพร้อมกับแฟ้มเอกสารกองโตที่สูงจนเกือบท่วมหัว และเอาเข้ามาวางบนโต๊ะทำงาน

“เอกสารที่ต้องศึกษาทั้งหมดในช่วงนี้ค่ะ คุณแพรว” มิเชลจิกยิ้มกว้าง

“ขอบใจจ้ะ” แพรวนภัสพลิกอ่านเอกสารดูคร่าวๆ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับอัตราการเจริญเติบโตของโรงแรมในฝรั่งเศสและยุโรป การแข่งขันในแง่ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการวิเคราะห์สถานการณ์ด้านการตลาดต่างๆ และราคาหุ้นของโรงแรมคู่แข่ง แน่แน่นอนว่าเธอต้องทำงานหนักมากกว่าตอนอยู่ที่เมืองไทย เนื่องจากเป็นโรงแรมเปิดใหม่ อาจจะยังไม่เป็นที่รู้จักมากนักในฝรั่งเศส ดังนั้น สิ่งที่ต้องคิดก็คือจะวางแผนการประชาสัมพันธ์โรงแรมแกรนด์บลูสกายอย่างไรให้ผู้คนสนใจมากขึ้น

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นจากกองเอกสารก็เห็นมิเชลยังยืนคอยอยู่

“มีอะไรหรือเปล่า” เธอถามออกไป

“เออ...คุณแพรวต้องการอะไรอีกหรือเปล่านั้น เพื่อฉันจะได้ช่วยหา”

“ไม่แล้วละจ้ะ วันนี้ฉันจะนั่งอ่านเอกสารพวกนี้ก่อน แล้วถ้าฉันต้องการอะไรเพิ่มเติม ฉันจะเรียกเอง”

“ค่ะ เออ...แล้วเมื่อวาน คุณแพรวได้ไปโบสถ์โนตรงอะตามใหม่คะ”

แพรวนภัสยิ้มน้อยๆ ถ้าซื้อลอตเตอรี่เธอคงจะได้เงินรางวัลมากมาย มิเชลอยากรู้เรื่องนี้เองถึงได้ไม่ยอมออกไปจากห้องเสียที

“ไปจ้ะ ข้างบนสวยมากเลยนะ อากาศก็ดี ลมก็เย็น ไม่ร้อนเหมือนข้างล่าง มิเชลมีอะไรอีกหรือเปล่า” เธอตั้งใจตอบเรื่องดินฟ้าอากาศแทน แม้จะรู้ว่าจริงๆ แล้วมิเชลต้องการคำตอบว่าไปขอพร

อย่างที่ตนบอกไว้หรือไม่ แต่เรื่องอะไรเธอจะบอก

“ไม่มีค่ะ ฉันเชิญคุณแพรวตามสบายเลยนะคะ” มิเชลขอตัวไปทำงานต่อ ปล่อยให้แพรวน้าส่องตามด้วยสีหน้ายิ้มๆ

ไฟในห้องประชุมภายในสถานีตำรวจประจำเมืองมาร์เซยสว่างโ

ตำรวจหนุ่มสี่นายนั่งล้อมรอบโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวใหญ่และกำลังพิจารณาภาพถ่ายต่างๆ ที่วางเรียงรายจนเต็มโต๊ะ ล้วนแต่เป็นภาพที่ไม่ค่อยน่าพิศเท่าไรนัก เนื่องจากเป็นภาพศพของพันตำรวจโทของ-ปีแยร์ผู้ล่วงลับที่ถ่ายมาจากจุดพบศพ รวมไปถึงภาพถ่ายและรายงานจากการชันสูตรพลิกศพที่ถูกส่งมาจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์หรือที่เรียกกันว่าสถาบันเมดิโก-เลกาลจากกรุงปารีส

เจเรมีได้แต่พยายามกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอตั้งแต่ภาพถ่ายถูกวางลงบนโต๊ะใบแล้วใบเล่า ถึงแม้เขาจะเคยทำคดีฆาตกรรมมาหลายคดี พบศพมาแล้วนับไม่ถ้วน ทว่าเขากลับรู้สึกแปลกๆ และใจหายไม่น้อยที่ต้องมาเห็นภาพศพของคนรู้จัก

“ผลตรวจทางนิติเวชระบุไว้ว่าได้ตรวจหาสารพิษในศพของท่าน สารวัตรเรียบร้อยแล้ว ไม่พบสารใดๆ ตกค้าง พบเพียงหัวกระสุนขนาดเก้า มม. ฝังอยู่บริเวณราวนมด้านซ้าย และคาดว่าหลังจากที่ท่านสารวัตรเสียชีวิต ศพก็ถูกทิ้งลงน้ำทันทีภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง”

“ปัญหาก็คือเราจะรู้ได้ยังไงว่าศพถูกทิ้งจากที่ไหน ตรงนี้พวกเราคงจะต้องช่วยกันคิดให้รอบคอบ เพราะว่าถ้าท่านสารวัตรถูกยิงจนเสียชีวิตอย่างนี้ ฉันว่ามันน่าจะมีคราบเลือดหรือคราบเขม่าดินปืนหลงเหลือในสถานที่เกิดเหตุอยู่บ้าง” แพทริกบอก ทั้งที่ไม่แน่ใจว่าฆาตกรจะทำลายหลักฐานไปแล้วหรือยัง

โดยปกติแล้วการทำงานสืบสวนของตำรวจ นอกจากต้องถ่าย

ภาพหรือวาดรูปตำแหน่งหรือสถานที่ที่พบศพแล้ว หากยังต้องพยายามคิดวิเคราะห์ รวมถึงการใช้จินตนาการอย่างละเอียดถึงความเป็นไปได้ว่าจะสามารถหาพยานหลักฐานได้จากที่ไหนได้บ้าง ทั้งจากจุดเกิดเหตุและบริเวณโดยรอบ

แต่กรณีของพันตำรวจโทของ-ปีแยร์นั้น แพทริกถึงกับต้องกุมขมับด้วยความหนักใจ เนื่องจากศพถูกโยนทิ้งแล้วลอยมากับกระแสน้ำ ก่อนจะถูกลมทะเลซัดกลับเข้าหาฝั่ง ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะคาดเดาว่าศพของท่านสารวัตรถูกโยนทิ้งมาจากที่ใด

“งานนี้โคตรหินเลยอะ หลักฐานจากทางบ้านท่านสารวัตรก็ไม่มีแล้วยิ่งจะไปหาจากจุดเกิดเหตุก็ยิ่งยากไปใหญ่ เพราะไม่รู้ว่าจะไปหาจากที่ไหน” ปอลถอนหายใจเฮือกหลังจากที่รู้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่นไม่พบหลักฐานใดๆ ที่เป็นประโยชน์ภายหลังตรวจค้นบ้านของพันตำรวจโทของ-ปีแยร์ทันทีที่ทราบข่าวการเสียชีวิตของเขา

“ฉันถึงบอกนายไงว่าเราต้องมาช่วยกันคิดให้ละเอียดรอบคอบก่อน” แพทริกย้ำอีกครั้ง เรื่องนี้เขาเองก็กังวลใจไม่แพ้กัน

“ใช่” เจเรมีพยักหน้าเห็นด้วย “ส่วนเรื่องภรรยาของท่านสารวัตรสายของเรารายงานว่าตั้งแต่ท่านเสียชีวิตไป เธอก็เอาแต่เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ปิดบ้านเงียบเชียบไม่ยุ่งกับใคร”

“ฉันว่าเธอกำลังสะเทือนใจเรื่องการตายของสามีเธออยู่ ฉันเห็นใจเธอนะ พวกนายลองคิดดูสิ ถ้าคนในครอบครัวพวกนายเป็นอะไรไปบ้าง ฉันคิดว่าคงไม่มีอารมณ์มานั่งตอบคำถามของใครต่อใครเท่าไรหรอก” ปอลเข้าใจและเห็นใจโจเซฟินไม่น้อยที่ต้องสูญเสียคนในครอบครัวไปอย่างกะทันหัน ทั้งยังต้องมาตอบคำถามที่แสนสะเทือนใจจากบรรดานักข่าวหลายสำนักเกี่ยวกับประเด็นร้อนของสามีเธอ

“ฉันว่าพวกเราน่าจะหาโอกาสไปเยี่ยมมาตามดูบัวส์ดูบ้างนะ ไม่รู้

ตอนนี้เธอจะเป็นยังไงบ้าง ยิงอยู่คนเดียวด้วย” แมทริวเสนอแนะ

“ไม่เลว” เจเรมีสนับสนุนทันที “แล้วก็ค่อยๆ สอบถามเธอเกี่ยวกับ
ท่านสารวัตรเมื่อมีโอกาส”

ถึงแม้ตำรวจจะเรียกเธอมาสอบปากคำเรียบร้อยแล้ว เขาก็ยัง
อยากสอบถามเธออีกครั้งเป็นการส่วนตัวอยู่ดี เพราะมีบางประเด็นที่เขา
ยังสงสัย แต่ก็ไม่แน่ใจว่าโจเซฟินจะให้ความร่วมมือหรือไม่

“ฉันว่าพวกนายสองคนเหมาะที่จะทำหน้าที่นี้ที่สุด เพราะพวก
นายเคยไปหาท่านสารวัตรที่บ้านบ่อยๆ ไม่ใช่หรือ ดังนั้นก็น่าจะเข้าถึง
ตัวมาตามดูบัวลีได้ง่ายหน่อย” แมทริวหันมาพูดกับแพทริกและเจเรมี
“แต่อย่าลืมน่าพวกนายห้ามถามคำถามที่ทำให้เธอรู้สึกกดดันเป็นอันขาด”

สองตำรวจคูหูพยักหน้า บางครั้งหลังเลิกงาน อดีตผู้บังคับ
บัญชาและลูกทีมมักจะไปดื่มสังสรรค์กัน หลายครั้งที่พันตำรวจโทของ-
ปีแยร์ดื่มจนเมาและไม่สามรถขับรถกลับบ้านได้ ก็เป็นพวกเขา
สองคนนี่แหละที่ต้องรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงนำตัวท่านสารวัตรไปส่งถึง
ประตูหน้าบ้านบ่อยๆ

“มีนายไปด้วย เรื่องมันก็ง่ายอยู่แล้ว เพราะนายน่าจะหาทางพูด
โน้มน้าวมาตามดูบัวลีให้ตอบคำถามได้ดีกว่าฉัน นายมันมีลูกล่อลูกชน
ที่ใช้กับสาวๆ เยอะอยู่แล้วนี่” แพทริกกระเซ้า พร้อมกับตบไหล่เพื่อน
คูหูเบาๆ

“กับสาวๆ นะใช่ แต่กับมาตามดูบัวลี...ฉันไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร”
เจเรมีหัวเราะ

“ฉันกับปอลจะไปตรวจดูสถานที่พบศพอีกครั้ง จะสำรวจให้เป็น
วงกว้างมากขึ้น ไม่แน่อาจจะเจออะไรดีๆ ก็ได้” แมทริวก้าวด้วยความ
หวัง เพราะริมทะเลใกล้ๆ กับจุดที่พบศพของพันตำรวจโทของ-ปีแยร์
ติดกับสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง ถ้าคนร้ายใช้เส้นทางภายในสวนสาธารณะ

จนศพมาที่ทะเล ไม่แนเขาก็อาจโชคดีเจอหลักฐานที่ถูกทิ้งไว้ที่นั่นก็ได้
ใครจะไปรู้

“งั้นก็ตกลงตามนี้ เอาเป็นว่าพรุ่งนี้เช้าฉันกับเจเรมีจะไปเยี่ยม
มาตามดูบัวล์ที่บ้าน ส่วนพวกนายสองคนก็ไปตรวจสอบจุดที่พบศพอีกที”
แพทริกสรุป

หลังกลับจากการกินอาหารกลางวันในห้องอาหารด้านล่างของ
โรงแรมกับนิรุธ แพรวนภัสก็ใช้เวลาในช่วงบ่ายนั่งจมอยู่กับเอกสารทั้ง
ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสกองโตจนรู้สึกเมื่อยล้า เธอจึงพักสายตา ผละ
ออกจากเอกสารตรงหน้า แล้วหมุนเก้าอี้หันไปทางหน้าต่างกระจกใส
ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปไกล

การมาฝรั่งเศสครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกของเธอ...

ย้อนไปเมื่อสิบปีที่แล้ว แพรวนภัสในวัยสิบเจ็ดปีเต็ม เพิ่งเรียน
จบชั้นมัธยมปลาย ได้ใช้เวลาในช่วงปิดซัมเมอร์ขณะรอมหาวิทยาลัย
เปิดภาคการศึกษาบินข้ามน้ำข้ามทะเลมาเรียนภาษาฝรั่งเศสที่เมืองตุลส์
ซึ่งเป็นเมืองที่มีสำเนียงภาษาฝรั่งเศสไพเราะที่สุด

เธอเลือกพักอยู่กับครอบครัวโฮสต์ชาวฝรั่งเศสแทนการไปพักอยู่
คนเดียว เพราะการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับเจ้าของภาษาทำให้เธอมี
โอกาสใช้ภาษามากขึ้น และยังสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ
ได้ดีขึ้นอีกด้วย

โฮสต์ที่เธอพักอยู่ด้วยเป็นครอบครัวเล็กๆ น่ารัก มีสมาชิกใน
ครอบครัวอยู่สี่คน คือ มาตามคริสติน เมอซีเออร์บรูโน และลูกชายอีก
สองคน

ครอบครัวของมาตามคริสตินมักพาเธอไปปิกนิกที่ได้ต้นหลิวริม
แม่น้ำลัวร์บ่อยๆ บางครั้งในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ก็พาไปเที่ยวเมือง

เล็กๆ ที่อยู่ติดกันบ้าง ด้วยความเอาใจใส่และดูแลเธออย่างดี แพรวนภัส จึงรักและผูกพันกับครอบครัวนี้มาก แม้จะมีเวลาอยู่ด้วยกันเพียงสาม เดือนก็ตาม

หญิงสาวหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากช่องเก็บของเล็กๆ ของ กระเป๋าเดินทางใบยาวยี่ห้อหรู สีของภาพซีดจางไปตามกาลเวลาแม้ว่าจะ ถูกเคลือบด้วยพลาสติกอย่างดี ในภาพนั้นเป็นภาพที่เธอถ่ายกับครอบครัว โฮสต์ เธอนั่งตรงกลางบนโซฟายาว ถูกขนาบข้างด้วยมาตามคริสติน กับเมอซีเออร์บรูโน ส่วนด้านหลังเป็นผู้ชายสองคนสูงโล่เลี้ยกันยืนอยู่

รูปนี้ถูกถ่ายขึ้นก่อนที่เธอจะเดินทางกลับเมืองไทยหนึ่งสัปดาห์ แววดตาของแพรวนภัสอ่อนแสงยามจ้องมองใบหน้าของผู้ชายตัวสูงในรูป ซึ่งยืนอมยิ้มอยู่ข้างหลังเธอ...

ตั้งแต่กลับมาเมืองไทยครั้งนั้น แพรวนภัสก็เริ่มต้นใช้ชีวิต นักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยทันที แต่เธอก็ไม่ลืมที่จะโทรศัพท์ไปถาม ข่าวคราวของมาตามคริสตินเสมอ แต่ด้วยกิจกรรมมากมาย รวมไปถึง การเรียนในปีสุดท้ายที่สาหัสสากรรจ์ ทำให้ความถี่ในการติดต่อกับ ครอบครัวโฮสต์ลดน้อยลงไป จนกระทั่งขาดการติดต่อกันไปในที่สุด ในช่วงสองปีหลัง

ถึงแม้ว่าหญิงสาวจะบินไปเรียนต่อในระดับปริญญาโทด้านการ จัดการโรงแรมระหว่างประเทศหลักสูตรภาษาฝรั่งเศสที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ทันทีที่เรียนจบ หากเธอก็ไม่มีโอกาสที่จะติดต่อกลับไปเลยสักครั้งทั้งๆ ที่สองประเทศนี้ก็อยู่ติดกัน

แพรวนภัสระบายลมหายใจเบาๆ คิดแล้วก็เสียดายเวลาที่ผ่านไปมา เหลือเกิน ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้างนะ

แพทริก เรมมด์ ชื่อนี้เธอจำได้ดี

เธอหยิบภาพถ่ายอีกหลายใบออกมาจากกระเป๋า ล้วนแต่เป็น

ภาพหมู่ที่มาตามคริสตินส่งมาให้ทุกปี ทุกคนในภาพต่างยิ้มแย้มแจ่มใสให้กล้อง

ภาพใบแรกเป็นงานเลี้ยงฉลองเทศกาลคริสต์มาส ทุกคนสวมหมวกซานตาคลอสสีแดงนั่งล้อมโต๊ะอาหารพร้อมที่จะจัดการโค้งวงรอบตัวโต ภาพต่อมาถูกถ่ายในรถยนต์ เธอเดาว่าคงมีใครสักคนยกกล้องขึ้นถ่ายกันเองเพราะใบหน้าของแต่ละคนในเฟรมล้วนแต่ขาดๆ เกินๆ

แพรวนภัสพลิกภาพซึ่งถ่ายในงานวันเกิดของเลโอขึ้นมา เธอยิ้มขำเมื่อเห็นใบหน้าของสองพี่น้องและคริสตีขาว ทว่าฉีกยิ้มจนตาหยีให้กล้อง เธอสับภาพถ่ายในมือเรื่อยๆ กระทั่งถึงใบล่าสุดเมื่อสองปีที่แล้ว ปิดเปลือกตาลงเพื่อซึมซาบความสุขในอดีตก่อนจะเก็บภาพถ่ายทั้งหมดกลับเข้าที่เดิม เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วเปิดดูรายชื่อบัญชีผู้ติดต่อ แม้ว่าจะเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือมาหลายต่อหลายเครื่อง แต่ชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของครอบครัวเรมงด์ยังคงถูกบันทึกไว้ในซิมการ์ดเสมอ

หญิงสาวล้งเลใจ เธอต้องการจะโทรศัพท์ไปหา แต่ไม่รู้ว่าฝ่ายไหนจะยังจำเธอได้หรือไม่ หรือบางทีอาจจะย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นแล้วก็ก็เป็นได้

ด้วยความอยากรู้ แพรวนภัสจึงตัดสินใจทำตามเสียงเรียกร้องของหัวใจ โดยกดโทรศัพท์ไปหาครอบครัวเรมงด์ ในเมื่อโอกาสมาถึงแล้ว แถมยังอยู่ในประเทศเดียวกันอีกด้วย ทำไมถึงจะไม่รับคว่ำไว้ล่ะ

หญิงชาวฝรั่งเศสวัยหกสิบปี ผมหยักศกสีดอกเลายาวประบ่า
 คว่าด้วยชาติที่เพิ่งล้างเสร็จไว้บนที่พักงาน แล้วรีบเช็ดมืออย่างลวกๆ กับผ้ากันเปื้อนที่ผูกไว้ที่เอว เดินออกจากครัวตรงมายังห้องรับแขกเมื่อเสียงกริตร้องของโทรศัพท์ดังขึ้น

“สวัสดีค่ะ” เธอพูดกรอกลงไปในกระบอกโทรศัพท์

“สวัสดิ์ค่ะ เอ่อ...นั่นใช้บ้านเรมรด์หรือเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ ต้องการพูดสายกับใครคะ” หญิงสูงวัยเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแฝงความปรานี

“ฉันกำลังพูดสายกับมาตามคริสตินหรือเปล่าคะ” แทนที่จะตอบคำถามนั้น แพรวนักกลับเป็นฝ่ายย้อนถามเสียเองเมื่อได้ยินปลายสายตอบรับ จากนั้นเธอก็พูดต่อ “นี่แพรวนักสนะคะ คนไทยที่เคยไปพักกับมาตามเมื่อหลายปีก่อน ไม่รู้ว่ามาตามยังจะจำได้หรือเปล่า”

ปลายสายเงิบไปหลายอึดใจ หญิงสาวเดาว่าสมองของมาตามคริสตินคงกำลังหมุนตัวย้อนเวลากลับไปในอดีตเมื่อหลายปีก่อนไม่นาน...น้ำเสียงที่อกตใจก็ดังลอดกระบอกโทรศัพท์ออกมาอีกครั้ง

“แพรว...นี่หนูแพรวจริงๆ หรือ! หนูหลอกฉันหรือเปล่าเนี่ย!” มาตามคริสตินละล้าละลักออกมาแทบไม่เป็นคำพูด “จำได้แน่นอนอน พวกเราจำหนูได้ หนูรู้หรือเปล่าว่าหนูเงิบหายไปหลายปี ฉันไม่นึกว่าจู่ๆ หนูจะโทร. มา โอ๊ยตายแล้ว ฉันดีใจมากเลย ฉันนึกว่าหนูจะลืมพวกเราไปหมดแล้วเสียอีก”

มาตามคริสตินจำได้ไม่เคยลืม เด็กผู้หญิงไทยคนที่ทำให้ลูกชายคนโตของเธอตกอยู่ในอาการซึมเศร้าไปหลายเดือนหลังจากที่เด็กสาวบินกลับเมืองไทยไปแล้ว

“ฉันไม่ลืมหรอกค่ะ” แพรวนักตอบกลับด้วยน้ำเสียงกล้าวหัวเราะ ที่เห็นมาตามคริสตินตื่นเต้นจนพูดยืดยาวไม่ได้หยุด เธอรู้สึกถึงน้ำเสียงเจือความน้อยใจของมาตามคริสตินเมื่อบอกว่าเธอไม่ยอมติดต่อกลับไปเสียหลายปี

“แล้วหนูแพรวเป็นยังไงบ้าง คงเรียนจบแล้วใช่ไหม แล้วทำงานทำการอะไรอยู่จ๊ะ” มาตามคริสตินรื้อคำถามออกมาเป็นชุด จนแพรวนักสเลือกไม่ถูกว่าจะตอบคำถามไหนก่อนดี

“ฉันเรียนจบโทแล้วค่ะ ตอนนี่ช่วยงานโรงแรมของครอบครัวอยู่ และเผอิญว่าโรงแรมแห่งใหม่เพิ่งจะขยายสาขามาที่มาร์เซย์ ฉันก็เลยได้มาดูแลเรื่องประชาสัมพันธ์ให้ค่ะ” แพรวนภัสสรูปให้หญิงชราฟังคร่าวๆ

“จริงหรือจ๊ะ งั้นเราก็คงได้พบกันบ่อยๆ แล้วละสิ เอ...ลูกชายของฉันคนหนึ่งก็ทำงานเป็นตำรวจอยู่ทางใต้เหมือนกันนะ แต่เขาย้ายเมืองสองสามหน ครึ่งล่าสุดเขาบอกฉันว่าตอนนี้อยู่ที่มาร์เซย์เหมือนกันนะ”

เมื่อเธอได้ยินดังนั้นก็หลุดคำถามที่อยากจะออกไปทันที “ลูกชาย...คนไหนหรือคะ แพทริกหรือว่าเลโอ!”

แพรวนภัสไม่รู้หรือว่าปลายสายลอบยิ้มกับกระบอกโทรศัพท์ เมื่อได้ยินคำถามนั้น “แพทริกจ๊ะ ส่วนเจ้าเลโอยังอยู่ที่ตุรกีแหละ”

“โอ้ จริงหรือคะ ทำไมโลกมันช่างกลมอย่างนี้”

เธออุทาน หัวใจของเธอ ก่อนที่จะเดินทางมาฝรั่งเศส เธอตั้งใจว่าจะกลับไปหา ‘เขา’ คนนั้นให้ได้แม้ว่าจะห่างไกลแค่ไหนก็ตาม แต่...มาตามคริสตินเพิ่งบอกกับเธอว่า ‘เขา’ อยู่ที่เมืองเดียวกันกับเธอ!

มาตามคริสตินหัวเราะถูกใจ “เอานี้ ฉันจะให้เบอร์โทร. ของแพทริกไว้ หนูลองโทร. ไปหาเขาดูแล้วกันนะ ฉันว่า...ถ้าแพทริกรู้ต้องดีใจมากแน่ๆ เลย” มาตามคริสตินยิ่งกว่าแน่ใจว่าลูกชายของเธอต้องตื่นเต้นอย่างแน่นอน

แพรวนภัสหัวเราะเสียงใสและจดหมายเลขโทรศัพท์ของแพทริกเอาไว้

“ฉันดีใจจริงๆ ที่หนูแพรวติดต่อมา พวกเราคิดถึงหนูมากจริงๆ ไรเดียวนะ ฉันจะไปเรียกบรูโนมาคุยด้วย” เธอบอก ก่อนเรียกสามีมารับโทรศัพท์

แพรวนภัสรู้สึกตัวลอยขึ้นมาทันทีเมื่อรู้ว่าครอบครัวเรมงต์ยังรับรู้

การมีตัวตนของเธออยู่เสมอ แม้ว่าจะไม่ได้เจอหน้ากันมานานแล้วก็อดเสียใจและนึกเสียตายเวลาไม่น้อยที่เธอไม่ได้ติดต่อกลับไปหาพวกเขาเสียหลายปี

เมอซีเออร์บรูโนพูดคุยกุสัฟเพหระกับหญิงสาวพักใหญ่ ถ้ามเรื่องสารทุกข์สุกดิบจนพอใจ ก่อนส่งโทรศัพท์คืนให้มาตามคริสตินเพื่อคุยกับแพรวนภัตสักครั้งก่อนวางสาย

“ถ้าหนูมีเวลา อย่าลืมแวะขึ้นมาหาฉันกับบรูโนในที่นี้แหละจ๊ะ พวกเรายินดีต้อนรับเสมอ” มาตามคริสตินกำชับ

“แน่นอนค่ะ ถ้าฉันมีโอกาส ก็จะหาเวลาไปเยี่ยมมาตามให้ได้ค่ะ” แพรวนภัตรับปากก่อนวางสาย พร้อมกับยกแผ่นกระดาษที่จดหมายเลขโทรศัพท์ของชายหนุ่มไว้ ขึ้นมาแนบริมฝีปากด้วยหัวใจที่เบิกบาน

หลังจากจบการประชุมย่อยกับลูกทีมในเวลาเกือบเที่ยง ตำรวจ ทั้งสี่นายก็ออกไปกินอาหารกลางวันที่ร้านอาหารเล็กๆ ด้วยกัน เมื่อกลับมาถึงสถานีตำรวจ โทรศัพท์มือถือของแพทริกก็ดังขึ้น ชายหนุ่มเลิกคิ้วแปลกใจเพราะหมายเลขที่แสดงบนหน้าจอั้นไม่คุ้นตาเขาเสียเลย เขาตัดสินใจกดรับและพูดคุยกับต้นสายหลายสิบนาที ก่อนจะเดินกลับมา นั่งบนเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานส่วนตัวด้วยจิตใจที่เลื่อนลอย

ชายหนุ่มมกมือประสานที่ท้ายทอย เอนตัวพิงพนักเก้าอี้มองโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยความรู้สึกหลายหลาก เขานึกถึงเหตุการณ์และเสียงหวานๆ ของคู่สนทนาที่เพิ่งวางสายไปเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา

แรกทีเดียวเขาจำไม่ได้ว่าเธอคือใคร ก็แน่ละสิ ผ่านไปตั้งหลายปี ใครจะไปจำได้ ดูเหมือนว่าฝ่ายโน้นจะสนุกเหลือเกินที่ได้ต่อล้อต่อเถียงกับเขา ไม่ยอมบอกเสียที่ว่าคือใคร จนเขาหงุดหงิดรำๆ จะวางสาย

ไปเสีย แต่เมื่อเธอพูดว่า...

“คุณจำลองปลาชาตินทออดไม่ได้หรือไง”

“ยายปลาชาตินทออดหรือ” เขาทวนคำถาม มือควงปากกาเล่น
คิ้วข้มขมวดเข้าหากัน เขาเคยตั้งฉายาอันพิลึกพิลั่นอย่างนี้ด้วยหรือ

ไม่ช้าไม่นาน เขาก็ตาโตอ้าปากค้าง พุดออกมาด้วยเสียงดังลั่น
ออฟฟิช

“เป็นไปไม่ได้!” ตำรวจหลายนายซึ่งกำลังนั่งทำงานอย่างเคร่งเครียด
ถึงกับหันหน้ามามองแพทริกเป็นตาเดียวด้วยความแปลกใจ เขาจึงรีบ
ลดระดับเสียงให้เบาลงเป็นเสียงกระซิบ “คุณกำลังเล่นตลกอะไรกับผม
อยู่”

มีหญิงสาวเพียงคนเดียวที่โปรดปรานปลาชาตินทออดตัวเล็กๆ ชุบแป้ง
ทอดมาก จนเขาถึงกับตั้งฉายาให้เธอ เขาจำใบหน้าเซตเล็ก ๆ ด้วย
ความไม่พอใจทุกครั้งที่เขาเรียกเธอด้วยชื่อประหลาดนั้นได้ดี หากเขา
กลับมองว่าท่าทางนั้นน่าเอ็นดูยิ่งนัก เธอไม่รู้หรือกว่านับตั้งแต่เธอก้าว
เข้ามาอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน เขายกเลิกนัดสังสรรค์หลังเลิกเรียนกับ
เพื่อนๆ แทบทุกคนเพื่อที่จะกลับมากินอาหารมื้อค่ำร่วมโต๊ะกับเธอให้
ทันเวลา

ชายหนุ่มได้ยินเสียงหัวเราะคิกจากปลายสาย ก่อนเสียงหวานใส
จะเอ่ยออกมาว่า “ฉันไม่ได้ล้อเล่น นี่แพรวนกัสจริงๆ ฉันได้เบอร์โทร
ของคุณมาจากมาตามคริสติน”

โอ พระเจ้า! ไม่อยากเชื่อ นี่เขากำลังคุยโทรศัพท์กับแพรวนกัส!
เขาอยากจะเรียกเจเรมีให้มาชกที่ห้องของเขาแรงๆ ช่วยปลุกเขาให้ตื่น
จากความฝันเสียที หากมารดาอยู่ใกล้ๆ เขาคงจะเข้าไปกอดรัดแรงๆ
ด้วยความดีใจที่เธอหวังดีให้หมายเลขโทรศัพท์ของเขาแก่หญิงสาว

ลิปปีเชียวนะ! ที่หั้งเขาและเธอไม่ได้เจอกันเลย ตอนนั้นเขาอายุ

ยี่สิบปี ส่วนเธอบอกเขากำลังจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เธอมาเรียนภาษาที่เมืองตุร์ส บ้านเกิดของเขา แล้วก็มาพักอยู่กับครอบครัวของเขาเป็นเวลาสามเดือน

แพทริกหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อนึกถึงตนเองในวัยหนุ่มน้อยที่ตกหลุมรักเด็กสาวอย่างรวดเร็วในช่วงระยะเวลาอันแสนสั้น ก่อนที่เธอจะเดินทางกลับเมืองไทยพร้อมกับเอาหัวใจของเขาไปด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเธอบอกเขาว่า “ตอนนี้ฉันอยู่ที่เมืองมาร์เซย์ละ” ก็ทำให้เขาแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

มันเป็นไปได้อย่างไรเขาไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ คือมันเป็นไปได้แล้ว หญิงสาวที่จากเขาไปนานแสนนาน จนเขาคิดว่าชาตินี้คงจะไม่ได้เจอกันอีกแล้วจู่ๆ พระเจ้าก็เล่นตลกส่งเธอกลับมาหาเขาอีกครั้งที่เมืองเดียวกันเสียด้วย!

แพทริกก็ยิ้มกว้างออกมาโดยไม่รู้ตัว เมื่อคิดว่าวันพรุ่งนี้จะได้เจอตัวจริงเสียงจริงของเธอแล้ว เขาชวนเธอออกไปกินอาหารเย็นที่ร้านอาหารด้วยกัน โดยให้เหตุผลง่ายๆ กับเธอว่าเป็นการพบปะเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานาน กระนั้นเขาก็อดแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่า เพียงเพื่อจะหาร้านอาหารสำหรับดินเนอร์ด้วยกันสักมื้อเขาจะเป็นคนกระตือรือร้นได้มากถึงขนาดนี้

แน่นอนเขาแอบหวังใจ และอดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ว่าหญิงสาวจะเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน เพราะตามประสาผู้ชายคนหนึ่ง... เขาก็คาดหวังว่าเธอคงจะไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางเลวร้ายมากนัก และถ้าเธอยังสว่น่ารักอย่างเมื่อก่อน เขาก็สัญญากับตัวเองว่าเขาจะไม่ปล่อยเธอไปไหนอีกเป็นอันขาด

4

บนโต๊ะอาหารไม้สักขัดมันที่ตั้งอยู่ระหว่างห้องรับแขกและห้องครัว ฟรังพร้อมไปด้วยอาหารหน้าตาน่ากินหลายหลากเมนูซึ่งมีทั้งสลัดผักรวม มะเขือเทศยัดไส้ ชาลูกแกะย่างในน้ำผึ้งกับมันฝรั่งอบ และยังมีปลาซาดีนทอดกรอบ รวมไปถึงไวน์โรเซ่สีชมพูอ่อนขวดเล็กก็ถูกรินแจกจ่ายรอบโต๊ะ

อาหารที่เพิ่งปรุงเสร็จส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลเรียกน้ำย่อยในกระเพาะอาหารได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้ทุกคนลงมือจัดการอาหารอย่างรวดเร็วจนแทบจะลืมกล่าวคำว่า ‘บอหน้บเปอดี’ ซึ่งเป็นคำอวยพรให้เจริญอาหารก่อนกินอาหารทุกมื้อ

‘ปลาทอดของมาตามอร่อยมากเลยคะ’ แพรวนภัสที่ภาษาฝรั่งเศสยังไม่แข็งแรงนัก เผลอหลุดคำชมเป็นภาษาอังกฤษออกมา

‘อร่อยก็กินเยอะๆ เลยจ๊ะ’ มาตามคริสตินียิ้มรับคำชม ‘แล้วกฎของบ้านนี้ ว่าไงเอ่ย...’

‘ต้องพูดภาษาฝรั่งเศสเท่านั้นคะ’ แพรวนภัสตอบเสียงอ่อย หน้าแหบ ทว่าปากยังเคี้ยวปลากรอบตุ้ยๆ เธอรู้ดีว่าการที่มาตามคริสตินียืนตั้งกฎข้อนี้ขึ้นมา ก็เพื่อให้ทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสของเธอพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

‘จริงๆ มาตามทำอาหารอร่อยทุกอย่างเลยคะ แต่ปลาทอดจานนี้
อร่อยไม่เหมือนใคร ทั้งรสชาติกลมกล่อม กรอบนอกนุ่มใน ฉันทชอบ
มาก มาตามทำให้กินทุกวันเลยนะคะ’ เด็กสาวจ้อเผลออย่างเอาใจ
‘ได้เลยจ๊ะ’

‘ชมมากๆ เดียวก็พานอิมคำชมไปเสียก่อน’ เมอซีเออร์บรูโนหัน
ไปส่ายมือกรรยาซึ่งปลาบปลี้มกับคำชมจนหน้าบาน

‘กินมากเดี๋ยวก็อ้วนหรออก ดูแก้มเธอสิ ป่องอย่างกับปลาทองอยู่
แล้ว’ หนุ่มน้อยแพทริกหัวเราะดังลั่น ส่วนเลโอ น้องชายของเขาก็สูด
ลมเข้าปากและอมไว้จนแก้มโป่งพองลื้อเลียนเธอ

‘เฮอะ’ สาวน้อยค้อนสองพี่น้องอย่างไม่จริงจังนักเมื่อโดนเย้า
เหยย จนมาตามคริสตินหันมาปรามสองหนุ่มด้วยสายตาดูๆ

แม้ปากจะพูดหยอกเย้า แต่เมื่อรู้ว่าเธอชอบกินอาหารที่มารดา
ของเขาคำให้ แพทริกก็เป็นฝ่ายตักใส่จานของเธอเสียจนเต็มแถมยัง
กำซั๊บ ‘ชอบมากก็กินไปเยอะๆ เลย ยายปลาซาตินทอด’

แพรวนภัสหลุดหัวเราะซ้ำออกมาเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตซึ่ง
เป็นที่มาของฉายาตลกๆ ในวัยเด็ก ขณะกำลังบรรจงแต่งหน้าด้วยความ
ประณีตหน้าโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอน เธอลุกขึ้นตรวจดูความ
เรียบร้อยอีกครั้ง ยืนหมุนซ้ายหมุนขวาหน้ากระจกเงาบานใหญ่อยู่นาน
สองนาน หญิงสาวยิ้มให้เงาสะท้อนของตัวเองด้วยความพึงพอใจ
ถึงแม้ว่าการนัดหมายในค่ำคืนนี้ค่อนข้างจุกจกหุก แต่เธอก็ต้องการให้
เกิดความประทับใจกับทั้งสองฝ่ายให้มากที่สุด เพราะนี่คือการพบกัน
ครั้งแรกในรอบสิบปีเลยทีเดียว

วันก่อน หลังจากที่เธอได้หมายเลขโทรศัพท์ของแพทริกจาก
มารดาของเขา กว่าจะตัดสินใจโทร. หาเขาได้ ก็ต้องใช้เวลานาน
พอควรในการระงับความตื่นเต้นที่ปะทุขึ้นมาเป็นระยะ

เธอรู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ทุกครั้งที่เริ่มกดหมายเลข ที่จัดไว้บนกระดาษ ทว่าพอกดได้เพียงไม่กี่หลักก็เป็นอันต้องกดปุ่ม ยกเลิกทุกครั้งไป หญิงสาวถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ มือเรียวเริ่ม ขึ้นหึ่งจนกระดาษที่ถือไว้ยุ่ยไปหมด ไม่คิดเลยว่าคนที่มีความมั่นใจในตัวเองแบบเธอ จะประหม่าและเกร็งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ท้ายที่สุดแพรวนภัสก็ตัดสินใจทำตามหัวใจเรียกร้องอีกครั้ง

เสียงหุ่มนุ่มหูที่ลอดออกมาจากกระบอกโทรศัพท์ทำให้หญิงสาว แทบพูดไม่ออก เธอรู้สึกถึงความร้อนที่แล่นไปตามใบหน้าและลำคอจน แทบหายใจหายใจไม่ทัน หากเมื่อพูดคุยกันไปได้สักพัก ความตื่นตันทัน ก็คลายลงจนเธอสนุกที่ได้แกล้งเขา

เธอเดาว่าตอนแรกที่คุยกันเขาคงจำเธอไม่ได้หรอก ทว่าเพียงแค่ว่าเธอเอ่ยถึงฉายาประหลาดๆ ในวัยเด็กที่เขาเป็นคนตั้งให้ เท่านั้นเขาก็จำ ได้ว่าเป็นเธอ และแน่นอน เธอจับน้ำเสียงตื่นตันทันของเขาได้เพราะเธอเองก็ไม่ต่างไปจากเขา

หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนเป็นฝ่ายชวนเธอคุยเสียเอง จนลืมนึกไปว่า ยังอยู่ในเวลางานด้วยกันทั้งคู่ หากก่อนที่จะวางสายไปนั้น เขาเอ่ย ปากขอนัดเธอกินข้าวเย็นด้วยกันในวันถัดมา โดยบอกว่าจะส่งที่อยู่ร้านอาหารมาให้ทางอีเมล เพราะสะดวกกว่าที่จะคุยโทรศัพท์เรื่องส่วนตัวในเวลางาน

หญิงสาวนั่งรอราวๆ ครึ่งชั่วโมง อีเมลก็แจ้งเตือนขึ้นมามีข้อความ ใหม่ ชายหนุ่มแนบแผนที่ร้านอาหารมาด้วย พร้อมกับเวลานัดตอนหนึ่ง หุ่มนตรง ดั่งนั้นวันนี้...หลังจากเลิกงาน เธอจึงมุ่งตรงกลับที่พัก อาบน้ำ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่จัดเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน!

แพรวนภัสหยิบกล่องใส่เครื่องประดับที่ทำจากคริสตัล มีลักษณะ คล้ายหีบขนาดเล็กเท่าฝ่ามือออกมาจากลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง ภายใน

กล่องนั้นรองพื้นด้วยผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงิน หญิงสาวหยิบสร้อยข้อมือเส้นเล็ก ๆ ขึ้นมาสวมใส่ เป็นสร้อยข้อมือเรียบๆ มีเพียงอักษรภาษาฝรั่งเศสเขียนไว้ว่า Chérie หรือเชรี อันแปลว่าที่รัก เป็นจี้ห้อยไว้ตรงกลางสร้อยข้อมือนั้น เครื่องประดับชิ้นนี้เธอไม่ได้สวมใสมานานแล้ว ด้วยต้องการเก็บรักษาให้คงสภาพเหมือนใหม่ที่สุด และต้องยอมรับว่าเธอตื่นตื่นเหลือเกินที่หยิบสร้อยข้อมือเส้นนี้ขึ้นมาใส่อีกครั้ง

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว แพรวนภัสจึงหยิบกระเป๋าสะพายใบเล็กมาคล้องแขน ล็อกประตูห้องแล้วลงไปที่ลานจอดรถ

ร่างระหงเปิดประตูกระจกเข้าไปในร้านอาหาร กวาดมองไป

ทั่วร้าน พลันสายตาก็เห็นชายผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะด้านในสุด ลูกขึ้นแล้วยกมือเรียกเธอ เมื่อมองเห็นใครคนนั้นยืนอมยิ้มรอยยิ้มที่โต๊ะ แพรวนภัสก็รู้สึกเกร็งขึ้นมาทันที ความตื่นเต้นพริ้งพริ้วจนแทบระงับเอาไว้ไม่อยู่ เธอต้องพยายามประคองสติทั้งหมดลงไปที่ขาแต่ละข้างซึ่งในเวลานั้นก้าวเดินแทบจะพันกันให้เดินอย่างมั่นคง พยายามควบคุมการเต้นของหัวใจที่แรงจนแทบกระดอนออกมานอกอกเอาไว้ให้มัน

ถึงแม้ว่าจะเห็นจากรยะไกล แต่เธอจำเขาได้ดี ใบหน้าของเขาประทับแน่นตราตรึงในหัวใจของเธอมาช้านาน

เมื่อสำรวจรูปร่างของเขา ก็พบว่าเปลี่ยนแปลงไปมากเลยทีเดียว จากชายหนุ่มที่มีรูปร่างสูงผอมแก่งก้าง บัดนี้รูปร่างของเขาดูหนาและเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแรงที่ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนพับแขน จนถึงข้อศอกกับกางเกงสแล็กส์สีดำเรียบกริบ เขาดูดีขึ้นมา รอยยิ้มมีเสน่ห์ของเขาดึงดูดให้เธอก้าวเข้าไปข้างหน้าโดยที่สติสตั้งแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เมื่อเดินมาถึงโต๊ะและหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา ชายหนุ่มที่ยืนจิก

ยิ้มกว้างก็ยื่นหน้ามาบิส⁴ เธอ ก่อนเดินอ้อมมาทางด้านหลัง แล้วเลื่อน
เก้าอี้ออกมาให้เธอนั่งเยี่ยงสุภาพบุรุษฟังกระทำทุกประการ

“คุณสวยขึ้นมาก ผมเกือบจำคุณไม่ได้แน่ะ” แพทริกชมออกมา
ตรงๆ จนหญิงสาวเกือบเก็บอาการชินไว้ไม่อยู่

ทันทีที่ได้เห็นหญิงสาวเอเชียในชุดเดรสแขนกุดผ้าปลิวบางสีเหลือง
ซึ่งมีลวดลายดอกกุหลาบสีแดงเล็กๆ เดินเข้ามาในร้าน และทำท่าคล้าย
กำลังมองหาใครสักคน เขามั่นใจว่าต้องใช้แพรวนกัสแน่ๆ จึงยกมือให้
สัญญาณหมายจะบอกว่าเขาอยู่ตรงนี้ เมื่อเธอพาร่างเปรี้ยวบางเดินเข้ามา
ใกล้ เข่าของเขาแทบละลายจนกลายเป็นวุ้นอ่อนๆ เมื่อพบว่าสาวน้อย
วัยขบเผาะในอดีตได้เติบโตเป็นสาวสะพรั่งเต็มตัว ราวกับหนอนใหม่
ที่กลายเป็นดักแด้และลอกคราบเป็นผีเสื้อ และแน่นอนผีเสื้อที่วานั้น
สวยขึ้นมากจนเขาตะลึงเลยทีเดียว

“ขอบคุณค่ะ คุณเองก็เหมือนกันนะค่ะ ไม่เหลือคราบหนุ่มน้อย
แก้ง่ามเหมือนเมื่อก่อนเลย” หญิงสาวชมกลับ ทว่าชายหนุ่มกลับ
หัวเราะร่วน

“เมื่อก่อนผมคงดูแย่มากเลยใช่ไหม”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นค่ะ เมื่อก่อนคุณก็ดูดี” และ
ตอนนี้คุณก็ยังดูดีกว่าเมื่อก่อนด้วยซ้ำ หญิงสาวอมยิ้มคิดต่อในใจ

“สงสัยวันนี้คงได้แต่ชมกันไปมาแน่ๆ เลย” เขาเย้า “ผมดีใจมาก
จริงๆ ที่คุณติดต่อมา ไม่น่าเชื่อเลยว่าเราจะได้มาเจอกันอีกครั้ง”

“ค่ะ ฉันก็ดีใจมาก ฉันมีเรื่องบังเอิญสองเรื่องเกิดขึ้นมาในเวลา

⁴ บิส (bise) หรือ บิซู (bisou) คือ ธรรมเนียมการทักทายของชาวฝรั่งเศส โดยการ
ใช้แก้มสัมผัสแก้มทั้งซ้ายและขวาสลับกัน พร้อมกับดูดปากทำเสียงจิบๆ คล้ายเสียงจูบ
ใช้กับคนในครอบครัวหรือเพื่อนสนิท

“ไล่เสียกันเลยคะ”

คิ้วเข้มของชายหนุ่มเลิกขึ้น

“เรื่องแรกก็คือเรื่องงานคะ ตอนแรกที่ผมรู้ว่าโรงแรมในเครือจะมาเปิดใหม่ที่ฝรั่งเศส ผมก็ตั้งใจว่าถ้าโรงแรมสร้างเสร็จเมื่อไรก็จะขอคุณพ่อมาทำงานที่นั่นทันที แต่ไปๆ มาๆ ท่านกลับเสนอชื่อให้ฉันมาทำงานเสียเองทั้งที่ผมยังไม่เอ่ยปากขอเลยด้วยซ้ำ ส่วนเรื่องบังเอิญอีกเรื่องที่ทำให้ฉันตกใจมากก็คือเรื่องของผมกับคุณคะ” แพรวนภัสตร้อยยิ้มกระฉ่าง ดวงตากลมโตะฉายแววสดใส “ลองคิดดูสิคะ เราเคยเจอกันที่ตุลส์มาก่อน แล้วก็จากกันไปนานมากๆ แต่อยู่ดีๆ ก็กลับมาเจอกันอีกครั้งที่มาร์เซย์ ทั้งๆ ที่สองเมืองนี้ก็ไม่ได้อยู่ใกล้กันเลยสักกิโลเมตร ผมไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ผมคิดว่าเป็นเรื่องน่ายินดีมากๆ ค่ะ”

“นั่นสินะ ผมเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน” ชายหนุ่มพยักหน้าเออออ “เมื่อก็คุณบอกว่าคุณมาทำงานที่โรงแรมเปิดใหม่ในเครือ”

แพรวนภัสพยักหน้า “ใช่คะ เป็นกิจการของครอบครัว ผมมาดูแลด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาดให้คะ”

“ว้าว!” ชายหนุ่มที่นั่ง เมื่อรู้ว่าหน้าที่การงานและฐานะของหญิงสาว ไม่ใช่ธรรมดาเลย

แพรวนภัสยิ้มน้อยๆ ก่อนพูดต่อ “ผมยังไม่ได้เริ่มงานจริงๆ จังๆ หรอกคะ อยู่ในช่วงศึกษางานอยู่เลย เพราะการทำงานที่นั่นค่อนข้างแตกต่างจากเมืองไทยพอสมควร แล้วยังเป็นกิจการของครอบครัวด้วย ผมต้องพยายามให้มากขึ้นไปอีก แล้วคุณล่ะคะ เห็นมาตามคริสติน บอกว่าคุณเป็นตำรวจ”

“ใช่ครับ ผมเป็นตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวน แผนกคดีอาชญากรรมและยาเสพติด”

“โอ้โฮ ผมจำได้ว่าตอนนั้นคุณเรียนนิติศาสตร์คะ แล้วทำไมถึงได้

เปลี่ยนใจมาทำงานสายนี้ได้ล่ะคะ” หญิงสาวสงสัย เพราะจำได้ว่าเขาเคยเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยฟรอนซ์วาล์ ลาเบอเลส์ ที่เมืองตุลส์

“จริงๆ แล้วผมสนใจงานด้านนี้มานานแล้วละ ดังนั้นพอผมจบตรีปั๊บ ผมก็เลยสมัครสอบเรียนต่อที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ⁵ ทันที และผมคิดว่าผมเลือกไม่ผิด เพราะงานสืบสวนสอบสวนเป็นงานที่ทำหาย ได้สืบ ได้พิสูจน์ ได้ค้นหาความจริง ถึงแม้ว่าหลายๆ เคสจะทำให้ปวดหัวไปหลายอาทิตย์ก็ตาม แต่ผมก็มีความสุขและรักงานที่ผมทำอยู่ในตอนนี้”

คดีหลายคดีมีความยากง่ายแตกต่างกัน และคดีของพันตำรวจโทของ-ปีแยร์ก็เป็นอีกหนึ่งคดีที่ทำให้เครียดจนนอนไม่หลับ เพราะเขายังนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าจะเริ่มสืบจากตรงไหนก่อน

“คุณคงเจอคดีแปลกๆ มาเยอะเลยใช่ไหมคะ”

“นับไม่ถ้วนเลยละครับ เอาไว้ผมจะเล่าให้ฟังวันหลัง” แพทริกตอบ เพราะถ้าให้เล่าคงต้องใช้เวลาหลายวันเลยทีเดียวดีกว่าจะเล่าจบอีกทั้งเขาไม่ต้องการเอาเรื่องงานมารบกวนบรรยากาศดีๆ บนโต๊ะอาหาร ชายหนุ่มจึงยิ้มกว้าง ก่อนชวนดูเมนูอาหาร “เรามาเลือกอาหารกันดีกว่า คุณอยากกินอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า ร้านนี้ขึ้นชื่อเรื่องอาหารพื้นเมืองมากนะ”

“งั้นขอเวลาสักครู่นะคะ ขอดูว่ามีอะไรน่าสนใจหรือเปล่า แต่จริงๆ ฉันไม่ใช่คนกินยากอะไรหรอกนะคะ” หญิงสาวรีบออกตัว

“ครับ” เขายิ้มบางๆ ผายมือให้เธอดูเมนูอาหารต่อ

⁵ การสมัครเข้าเรียนในโรงเรียนนายตำรวจต่างๆ ในประเทศฝรั่งเศส จะรับเพียงคนที่มีความดีความชอบหรือโทเป็นต้นไปเท่านั้น

แพรววน้ำสออดเหลือบมองชายหนุ่มที่นั่งตรงข้ามไม่ได้ เมื่อเห็นว่า แพทริกกำลังตั้งอกตั้งใจดูรายการอาหาร เธอจึงฉวยโอกาสในช่วงที่ชายหนุ่มเปลือยสำรวจใบหน้าของเขอย่างพิถีพิถะระห์ เขาดูดียิ่งกว่าในภาพถ่ายที่มาจากคริสตินส่งมาให้ดูเสียอีก ผมสั้นสีน้ำตาลเข้มของเขาชอยสั้นไล่ระดับรับกับศีรษะได้รูป คิ้วเข้มขยับเข้าหากันนิดๆ คล้ายกำลังครุ่นคิดและลังเลที่จะเลือกรายการอาหารตรงหน้า จมูกโด่งขึ้นสั้นรับกับคางเหลี่ยมดูบึกบึน ผิวของเขาเข้มขึ้น คงเป็นเพราะต้องทำงานกลางแจ้งบ่อยๆ แต่นั่นยังเป็นการเพิ่มเสน่ห์ให้เขาอย่างมากมาย เธอไล่สายตาจนมาถึงริมฝีปากหยักลิ้นได้รูป เคราบางๆ ทำให้ใบหน้าดูเข้มสมชายชาติศรี มุมปากทั้งสองข้างของเขายกขึ้นน้อยๆ ราวกับคนที่มีรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา หญิงสาวมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยแววตาเคลิ้มฝัน มือข้างหนึ่งละจากรายการอาหาร ยกขึ้นแตะคางโดยไม่รู้ตัว

แพทริกเหลือบตาขึ้นมองหญิงสาวตรงหน้าเมื่อรู้สึกว่าจะถูกจ้องมองอยู่นาน จากแนวสายตาที่เธอมองมา ก็พบว่าสายตาของเธอค้างอยู่ที่ริมฝีปากของเขา!

แพทริกจึงกระแอมเล็กน้อยก่อนพูดขึ้นเบาๆ

“เลือกได้แล้วหรือครับ”

หูเธอคงผาดแน่ๆ เหมือนเธอได้ยินเสียงแว่วจากที่ไกลๆ สายตาของเธอยังจับจ้องอยู่ที่ริมฝีปากหยักลิ้น ทันใดนั้นก็ต้องกะพริบตาบริบๆ เมื่อเห็นมุมปากข้างหนึ่งยกขึ้นสูงพร้อมกับเสียงหัวเราะที่ลอดมาจากลำคอ เธอตัวตส่ายตาขึ้นข้างบน ก็สบกับดวงตาคมของคนตรงหน้าที่เด่นระริกด้วยความขบขัน ตากลมโตเบิกกว้างไปชั่วครู่ ก่อนจะรีบหลบตามองสมุดปกแข็งในมือทันที หัวใจของเธอเต้นระรัว ทำตัวไม่ถูก จึงได้แต่พลิกหน้ารายการอาหารกลับไปกลับมาหลายตลบกลบความขวยเขินที่ผุดพุ่งขึ้นมาไม่หยุด

“บ้างจริง! เธอไม่เคยรู้สึกอ่อนไหวกับเพศตรงข้ามอย่างนี้มาก่อนเลย
“ว่าไงครับ เลือกลงได้หรือยัง” เขาถามอีกครั้ง พยายามกลืนยิ้ม
อย่างสุดความสามารถ

แพรววน้ำสังเยหน้าสบดวงตาสีน้ำตาลของตำรวจหนุ่ม ความร้อน
แล่นขึ้นไปทั่วใบหน้าเมื่อเห็นความหมายที่ส่งผ่านจากดวงตาคู่นั้นคล้ายจะ
บอกว่า ‘ผมเห็นนะว่าเมื่อที่คุณมองอะไร’ ก่อนจะสารภาพเสียงอ่อย

“ยังเลยคะ คุณเลือกให้ฉันก็แล้วกันนะคะ ฉันเลือกไม่ถูกเลย”
เธอตอบออกไป ทั้งที่จริงๆ แล้วยังไม่ได้แม้แต่ดูรายการอาหารเลยด้วยซ้ำ
แล้วเขาก็ฉีกยิ้มกว้าง ตาเป็นประกายด้วยความดีใจ

ใช่! เธอแน่ใจว่าไม่เห็นร่องรอยขบขันและรู้เท่าทันนั้นแล้ว แต่
ตอนนี้มีความดีใจและพึงใจแฝงอยู่ในนัยน์ตาคู่นั้นแทน

“ได้สิครับ ผมเลือกได้แล้ว ถ้าฉันผมสั่งให้คุณเลยแล้วกันนะ
คุณแพ้อาหารทะเลหรือเปล่า”

“เปล่าคะ ฉันกินได้ทุกอย่าง”

เมื่อแพรววน้ำสตอบออกไปพร้อมรอยยิ้มหวาน แพทริกจึงยกมือ
เรียกรับบริการเพื่อสั่งอาหารและเครื่องดื่ม ก่อนนั่งมองหญิงสาวด้วยความ
ครี้มอกครี้มใจกับเหตุการณ์เมื่อครู่ บอกไม่ถูกว่าเขาดีใจแค่ไหนที่ทัน
เห็นสายตาเคลิบเคลิ้มของเธอเข้า

สักพักแก้วทรงสูงสองใบก็ถูกยกมาวางตรงหน้าของทั้งสอง บริการ
นำไวน์ขาวแช่เย็นขวดใหญ่ออกมาโชว์ จากนั้นจึงเปิดและรินใส่แก้วของ
แพรววน้ำส เธอยกแก้วขึ้นดมกลิ่นไวน์ ค่อยๆ จิบแล้วกลืนไปทั่วปาก
เพื่อให้ลิ้นรับรสให้มากที่สุด ก่อนจะยกขึ้นดื่มรวดเดียว

หญิงสาวยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจเมื่อได้ชิมไวน์รสชาติถูกต้อง
เธอหันไปกล่าวขอบคุณบริการ หลังจากนั้นบริกรก็รินไวน์ขาวใส่แก้วทั้ง
สองให้จนเกือบครึ่งแก้ว

“ไวน์ที่นี้รสชาติเยี่ยมไม่แพ้ของฝั่งบอร์กโดทรอกนะ” แพทริก
ชวนคุยอีกครั้ง ทำทางผ่อนคลายเป็นเห็นได้ชัด

หญิงสาวเห็นด้วย เพราะรสชาตินุ่มลิ้นและไม่หวานจนเกินไป
สามารถดื่มได้เพลินๆ

“คุณมาอยู่ทางใต้ตั้งแต่เมื่อไรคะ เห็นมาตามคริสตินบอกว่าคุณ
ย้ายเมืองมาสองสามครั้งแล้ว” แพรวนภัตถามขึ้นมา

“จริงๆ ผมย้ายเมืองแค่สองครั้งเท่านั้นแหละครับ ผมเลือกมา
ทำงานทางตอนใต้ก็เพราะต้องการหนีอากาศหนาวจากทางตอนเหนือ
ผมชอบความอบอุ่นของแสงแดดมากกว่าความเย็นจัดของหิมะนะ”

แพรวนภัตพยักหน้ารับรู้ ยกไวน์ขึ้นจิบ รอฟังชายหนุ่มพูดต่อ

“ก่อนหน้านั้นผมเรียนอยู่ที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจที่เมืองกานส์-
เอคูลูส ต่อมาผมก็ถูกดึงมาทำงานที่มาร์เซย์เพราะที่นี่มีปัญหาเรื่องการ
ระบาดของยาเสพติดค่อนข้างหนัก และผมยอมรับว่าปัญหาหายาเสพติด
ที่เมืองนี้ปราบปรามได้ยากมากจริงๆ”

“ทำไมหรือคะ”

“พวกพ่อค้ายาเขาทำงานเป็นขบวนการมานานหลายปีแล้วและ
มีอิทธิพลมากด้วย พวกตำรวจตัวเล็กๆ ไม่กล้าทำอะไรหรอก ยิ่งไปกว่า
นั้นสายของเรายังรายงานมาว่าพวกแก๊งมาเพียมีการจ่ายเงินใต้โต๊ะให้
เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นระดับสูงอยู่เสมอ ดังนั้นพอพวกผมต้องประสานงาน
กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ จึงมักไม่ได้รับความร่วมมือเท่าไร เพราะถูกเบื้อง
บนสั่งลงมา” และนั่นก็ทำให้การทำงานของเขายากลำบากมากยิ่งขึ้น

“ແจจึญเลยนะคะ เรื่องการรับสินบนนี้ ที่เมืองไทยขึ้นชื่ออันดับหนึ่ง
เลย ฉันไม่นึกว่าที่ฝรั่งเศสก็จะเป็นไปกับเขาด้วย”

“ผมว่ามันมีหมดทุกที่นั่นแหละครับ แต่อยู่ที่การนำเสนอข่าว
ต่างหาก บางประเทศก็สร้างภาพให้ตัวเองดูดี แต่ภายในเน่าเฟะก็มี

ธมไป”

“น่าเป็นห่วงคนที่ตกเป็นทาสยาเสพติดนะคะ ทั้งที่พวกเขาที่รู้ว่ามันไม่ดี ก็ยังไปเล่นกับไฟ จะว่าไปตั้งแต่ฉันยังเด็กก็ได้ยินเรื่องการปราบปรามยาเสพติดมาตลอด โทม่าหลายปีก็ไม่เห็นที่ท่าว่ามันจะลดลงไปเลย แต่กลับเพิ่มมากขึ้นและรุนแรงยิ่งกว่าเดิมด้วยซ้ำ”

เขารินไวน์เต็มใส่แก้วให้หญิงสาวพวงพยับหน้าเห็นด้วย

“ก็เพราะว่ายังมีผู้เสพ มันก็เลยมีผู้ชายยังโง่ละ ในเมื่อพวกพ่อค้าเห็นว่าอาชีพนี้สร้างรายได้ให้แก่พวกเขามากมายในระยะเวลาอันสั้น โดยไม่ได้คิดถึงผลเสียที่กระทบกับคนที่ต้องตกเป็นทาสของมัน วัฏจักรนี้ก็คงวนไปเวียนมาไม่รู้จบ ยิ่งไปกว่านั้นคือปัญหายาเสพติดมีมากขึ้นเท่าไร ปัญหาอาชญากรรมก็มากขึ้นเป็นเงาตามตัว งานหนักจึงตกมาอยู่ที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อย่างพวกผมนี่แหละ”

“ฉันเข้าใจแล้วค่ะ ถึงแม้ว่าคุณจะได้ทำงานในอาชีพที่คุณรัก แต่ถ้าต้องเป็นฝ่ายเดียวที่คอยแก้ไขปัญหา ในขณะที่อีกฝ่ายมุ่งสร้างปัญหาให้ไม่รู้จบ ตำรวจดีๆ ก็คงจะลดน้อยลงไป”

แพทริกยิ้มรับและมองหญิงสาวด้วยสายตาซาบซึ้งที่เธอเข้าใจเขา

“ผมว่าเราเปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า เดี่ยวเครียดกันเปล่าๆ ดูลิสตอนแรกก็คุยเรื่องการย้ายเมืองของผมอยู่ดีๆ ไหงมาคุยเรื่องยาเสพติดเสียได้” เขาพูดกั๊กหัวเราะ ทำให้คนที่นั่งตรงข้ามหลุดหัวเราะออกมาด้วย บรรยากาศเคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นแจ่มชื่นทันตา

ไม่นานเกินรอ บริการก็นำอาหารในงานสี่ชาวขนาดใหญ่มาวางลงบนโต๊ะ เป็นอาหารทะเลจำพวกปลาทะเลเนื้อขาว กุ้ง หอยแมลงภู่ และมันฝรั่ง ลอยอยู่ในน้ำซุปลีเหลืองข้นควั่นหอย เสิร์ฟพร้อมขนมปังฝรั่งเศสคู่กับซอสสีแดงอิลู

เมื่อแพรวนภัสเห็นอาหารชุดใหญ่เบื่องหน้าก็ตาโตด้วยความ

ตกใจ เพราะมันเยอะเกินกว่าที่กระเพาะของเธอจะรับไหว เธอหรือที่
มองหน้าแพทริก เอ่ยถามออกมาอย่างไม่แน่ใจ

“คุณคงไม่ได้แกลังฉันใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วไม่เข้าใจ “ผมแกลังอะไรคุณหรือ”

“ก็ดูสิคะ คุณสั่งอาหารมาให้ฉันตั้งมากมาย ฉันกินไม่หมดแน่ๆ”

แพทริกถึงกับงยหน้าหัวเราะ “โอ้ ถ้าผมคิดจะแกลังคุณจริงๆ
ผมคงไม่สั่งแบบเดียวกันมาหรอก ชูบนี้เขาเรียกว่านุชยาเบล หรือชูบ
ปลาทะเล เป็นอาหารพื้นเมืองของมาร์เซย์” เขาแนะนำอาหารตรงหน้า
ก่อนซึ่งไปยังซอสสีแดงอมส้มบนถ้วยเล็กๆ ที่วางคู่กับขนมปังฝรั่งเศส
หั่นเป็นแผ่นๆ “ส่วนเจ้าซอสตัวนี้ เขาเรียกว่าซอสรูซ์ ไว้ทากับขนมปัง
กินคู่กัน ผมคิดว่าคุณได้มาอยู่ที่นี่ก็ที่น่าจะลองกินอะไรที่เป็นของ
ดั้งเดิมดูนะครับ อีกอย่างร้านนี้นุชยาเบลของเขาที่ตั้งอยู่ไม่น้อย น้ำชูบ
เข้มข้นมาก”

“ค่ะ ฉันแค่ตกใจนะคะ ไม่คิดว่าซามันจะใหญ่และเยอะขนาดนี้”

“ลองชิมดูนะครับ ผมว่าคุณต้องติดใจแน่นอน”

แพทริกกระตุ้นหญิงสาวให้ชิมอาหาร เธอจึงหยิบช้อนขึ้นมาตัก
น้ำชูบเข้าปาก แพทริกจ้องหน้าแพรวนภัสตาไม่กะพริบ คอยลุ้นสีหน้า
ของเธอยามเมื่อได้ลิ้มรสนุชยาเบลแสนอร่อย

แพรวนภัสตาหลับตาเพื่อชิมซาบรสชาติอาหารได้อย่างเต็มที่ เมื่อ
ลิ้มตาขึ้นมาก็เจอกับสีหน้าลึนๆ ของใครบางคน

“อืม...” เธอจะบอกเขาอย่างไรดี

“เป็นยังไงบ้างครับ อร่อยไหม” ชายหนุ่มเริ่มหน้าเงื่อนเมื่อเห็น
สีหน้าที่เตาไม่ออกของแพรวนภัส เขากลัวว่าเธอจะไม่ประทับใจกับ
อาหารที่เขาสั่งให้

“ไม่เลวค่ะ” แพรวนภัสตอบยิ้มๆ ด้วยไม่อยากจะทำให้ชายหนุ่ม

เสียใจ แม้จะรู้สึกว่าคุณปลาที่จืดชืดเกินไปสำหรับเธอ “เจ้าบุญยาเบสอะไรนี่ มันทำให้ฉันนึกถึงอาหารไทยชนิดหนึ่ง เขาเรียกว่าแกงส้มค่ะ เป็นซूपปลาเหมือนกัน แต่แกงส้มจะใส่ผักเยอะกว่า สีของน้ำซूपก็ออกสีส้ม รสชาติก็จัดจ้านกว่า แล้วฉันฟังงเลยคะว่าคุณได้ลองกินแกงส้มตุลาก็ คุณต้องลิ้มเจ้าบุญยาเบสนี้ไปเลยคะ”

แพทริกหัวเราะ “คุณพูดเสียจนบุญยาเบสของมันเป็นแกงส้มของคุณกระจุยเลย ผมหวังว่าคงจะมีโอกาสได้กินแกงส้มที่คุณว่าบ้างนะครับ” เขาพูดพร้อมยิ้มให้เธอ

แพรวนภัสแทบละลายไปกับรอยยิ้มนั้น หัวใจเต้นโครมครามจนอยากจะเป็นลม เธอชอบเสียงหัวเราะและรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ของเขาเหลือเกิน เป็นรอยยิ้มที่เธอเก็บไว้ในความทรงจำนับสิบปี

“คุณต้องกินคู่กับขนมปังกับซอสด้วยสิ มันเข้ากันมากที่สุดทีเดียว” แพทริกคะยั้นคะยอพร้อมกับการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

หญิงสาวจึงหยิบขนมปังมาทาซอสสีอิฐ ตักน้ำซूपพร้อมกับเนื้อปลากินอีกครั้งและกัดขนมปังตาม ซอสช่วยให้รสชาติอาหารได้ดีทีเดียว ยิ่งบวกกับไวน์ขาวเย็นๆ รสชาตินุ่มลิ้น ไม่นานอาหารในจานของเธอจึงพร้อมไปกว่าเดิมครึ่ง

แพทริกมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความสุขใจ ทุกอิริยาบถของเธออยู่ในสายตาเขาตลอดเวลา ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูดีไปเสียหมด อย่างนี้กระมังที่เขาเรียกว่าตกหลุมรักจังเบ้อเรอ เมื่อคิดถึงตรงนี้ เขาก็เปลือหัวเราะให้ตัวเอง

“ฉันทำอะไรแปลกๆ หรือเปล่าคะ” เธอข้อนตาขึ้นถามเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากฝั่งตรงข้าม ด้วยเกรงว่าเธอจะทำอะไรที่น่าขายหน้าออกไป

“อ้อ เปล่าหรอกครับ ผมแค่คิดอะไรซำๆ กับตัวเองเท่านั้น” เขา

รีบแก้ตัวอุบิข

“แน่ใจนะคะ” แพรวนภัสขมวดคิ้วอย่างไม่แน่ใจ

“ครับ” ชายหนุ่มมอ้มยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าพะวงของเธอ

“จ้ะก็แล้วไปค่ะ” พูดแค่นั้นโดยไม่ได้ซักถามอะไรอีก ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทินอาหารตรงหน้าต่อ ปอวยผมบางส่วนตกลงมาระข้างแก้ม เธอจึงยกมือทัดผมไว้ที่ใบหู พลันสายตาชายหนุ่มก็ปะทะกับโลหะสีเงินรอบข้อมือเล็กของเธอ

“สร้อยข้อมือนั้น...” เขาทัก

“คะ” แพรวนภัสเงยหน้ามองชายหนุ่ม ทว่าสายตาของเขากลับจ้องเขม็งไปยังสร้อยข้อมือ เมื่อเธอรู้ที่มาของคำถามนั้น เธอจึงก้มหน้างุดด้วยความขวยเขิน

“คุณยังเก็บมันไว้อยู่หรือ” ชายหนุ่มพยายามกลั้นยิ้มเต็มที่

“เออ...คะ มันน่ารักดี และอีกอย่างฉันคิดว่าคนให้คงตั้งใจจะมอบให้ฉันจริงๆ ฉันก็เลยเก็บเอาไว้ตลอด” ประโยคที่หญิงสาวตอบมาทำให้คนที่กลั้นยิ้มเอาไว้ถึงกับฉีกยิ้มกว้าง

เขาจำได้ดี วันสุดท้ายก่อนที่แพรวนภัสจะกลับเมืองไทย เขาเป็นคนอาสาเธอไปเดินช้อปปิ้งซื้อของฝากให้แก่บรรดาญาติๆ ของเธอ ส่วนใหญ่หมดเวลาไปกับการเข้าร้านน้ำหอมและร้านไวน์ จนกระทั่งทั้งสองเดินผ่านร้านขายเครื่องประดับ ดวงตากลมโตทอประกายระยิบระยับ ยามจับจ้องสร้อยข้อมือที่อยู่ในตู้กระจก ก่อนจะถอนหายใจและก้าวออกมาจากร้านด้วยสายตาสะท้อยเมื่อพบว่าของชิ้นนั้นราคาสูงเกินไป ดังนั้นหลังจากพาเธอไปส่งที่บ้านแล้ว เขาก็รีบกลับไปร้านนั้นอีกครั้ง คนเดียว

สร้อยข้อมือเส้นนี้ใส่ไว้ในกล่องของขวัญเล็กๆ และนำไปวางไว้บนหัวเตียงของเธอในค้ำคืนนั้น มีเพียงการ์ดอวยพรแนบมาด้วย

แต่ไม่ได้ระบุชื่อคนมอบ ทว่าเธอคงรู้ดีที่สุดว่าใครเป็นเจ้าของกล่อง
ของขวัญกล่องนี้ และเธอก็เก็บรักษาดูแลอย่างดีจนกระทั่งทุกวันนี้

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารของสองหนุ่มสาวในค่ำคืนนี้อบอุ่นไป
ด้วยความสุขและเสียงหัวเราะ หาได้มีสิ่งใดมารบกวนจิตใจไม่ และทั้งสอง
ก็หวังว่าความสุขนี้จะอยู่กับพวกตนต่อไปโดยไม่มีสิ่งใดแผ้วพาน

5

ของกระดาษสีน้ำตาลวางลงบนโต๊ะรับแขกที่ทำจากไม้สนขัดจน
ขึ้นเงาในห้องทำงานสุดหรูบนชั้นสองของกาลิโนริชเชส กาลิโนที่หรูหรา
และใหญ่ที่สุดของเมืองมาร์เซย ชายที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ยาวเปิดซอง
และหยิบเอกสารข้างในออกอ่าน มุมปากของเขากระตุกยิ้มน้อยๆ ก่อน
เอ่ยขึ้น

“ขอบใจ นายทำงานได้ดีมากเบอนัวร์”

“ครับบอส” ชายผู้เป็นลูกน้องมือขวาตอบรับ “บอสต้องการอะไร
อีกหรือเปล่าครับ”

เบอนัวร์มองมาร์เซลผู้เป็นนายตรงๆ เขารู้จักมาร์เซลตั้งแต่เล็กๆ
เนื่องจากบิดาของเขาทำงานให้บิดาของมาร์เซล ดังนั้นทั้งสองจึงเป็น
เพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก เรียกว่าโตมาด้วยกันเลยก็ว่าได้ ถึงแม้เขาจะ
สนิทสนมกับมาร์เซลมากแค่ไหน ทว่าด้วยความเป็นเจ้านายกับลูกน้อง
จึงทำให้เขารู้สึกเกรงใจมาร์เซลอยู่เสมอ

มาร์เซลละสายตาจากเอกสาร เงยหน้าขึ้นมองเบอนัวร์ซึ่งนั่งอยู่
บนเก้าอี้เดี่ยวฝั่งตรงข้าม “ไม่มีอะไรแล้ว คินนี่นายไปช่วยคริสโตฟ
ตรวจดูความเรียบร้อยข้างล่างแล้วกัน”

เบอนัวร์ตอบรับคำสั่ง เปิดประตูออกจากห้องไป

ชายเจ้าของห้องยกแก้วซึ่งบรรจุมันดีขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์ ไล่สายตาไปตามตัวอักษรในเอกสารอีกครั้งเพื่อทบทวนข้อมูลที่ได้มาให้ จำขึ้นใจ เธอทำงานอยู่ที่โรงแรมแกรนด์บลูสกาย โรงแรมติดชายหาดที่ เพิ่งเปิดใหม่เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา เขาดีใจระคนโล่งใจที่รู้ว่าเธอไม่ใช่แค่ นักท่องเที่ยวที่มาพักเพียงระยะสั้นๆ

มาร์เซลพลิกดูรูปถ่ายของหญิงสาวในอิริยาบถต่างๆ ทั้งระยะ ใกล้และไกล เผยยิ้มเมื่อคิดแผนอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ก่อนจะเอาซอง เอกสารและรูปถ่ายทั้งหมดเก็บไว้ในลิ้นชักใต้โต๊ะทำงาน แล้วล็อก กุญแจอย่างดี

อากาศเย็นสบายในตอนเช้าตรู่ปลุกให้ตำรวจหนุ่มแต่งตัวจาก เตียงนอนอย่างรวดเร็ว เตรียมตัวไปวิ่งรับอากาศบริสุทธิ์ซึ่งเป็นกิจวัตร ประจำวันสำหรับผู้ชื่นชอบการออกกำลังกายเช่นเขา ชายหนุ่มหยิบหูฟัง ไอพอดเสียบหู ก่อนออกวิ่งไปตามบาทวิถีริมทะเล

สายลมเย็นสดชื่นปะทะใบหน้าบวกกับภาพท้องทะเลสีฟ้าของ ถนน ทำให้เขาเพลิดเพลินไปกับการออกกำลังกายโดยไม่รู้ตัว หนึ่ง ชั่วโมงถัดมาเขาก็กลับมาอยู่ในที่เดิม สุดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับบิด ตัวยืดเส้นยืดสายเล็กน้อย เมื่อเดินกลับเข้าไปในห้อง เขาก็ตรงเข้าไปเปิด รายการข่าวทิ้งไว้ แล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อชำระล้างร่างกายให้ สะอาด หลังจากจัดการธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อย เขาก็เดินเข้าไปในครัว เทซีเรียลและนมสดแช่เย็นใส่ชาม เดินถือออกมานั่งกินหน้าจอก็วี นั้เอง

และเหตุการณ์เมื่อคืนก็กลับเข้าสู่สมอง แพรวหน้าสาวน้อยของเธอ ยังเหมือนเดิม ไม่สิ เธอสวยขึ้นกว่าเดิม ไม่ใช่ย่ายปลาทองแก้มป่อง หรือย่ายปลาชาติินทอดอีกต่อไป ดวงตากกลมโตของเธอเต้นระริกด้วย

ความตื่นตันทันยามที่เขาเล่าเรื่องอะไรต่อมิอะไรให้เธอได้ฟัง และเธอก็เป็นผู้ฟังที่ดีเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด

ตอนนั้น...

หลังอาหารมื้อค่ำ โต๊ะอาหารขนาดหกที่นั่งแปรสภาพเป็นโต๊ะทำงานชั่วคราว มียายเด็กผู้หญิงผมหยิกนั่งอ่านหนังสือหน้าเครื่อง บนโต๊ะเต็มไปด้วยหนังสือแบบฝึกหัด แบบเรียน และดิกชันนารี ดวงตากกลมที่บิดบังด้วยกรอบแว่นสายตาซึ่งเธอมักสวมเวลาอ่านหนังสือขยายขึ้นเมื่อเห็นเขาลากเก้าอี้ออกมา และนั่งลงประจันหน้ากับเธอ

“ขอนั่งอ่านด้วยคนนะ” เขาบอกพลางขยับเก้าอี้ให้เข้าที่เข้าทาง พลิกหนังสือไปยังหน้าที่ค้นไว้และลงมืออ่านอย่างตั้งใจ

คืนนี้เป็นคืนแรกที่เขาลงมานั่งอ่านหนังสือร่วมกับเธอ เขาก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม เพราะปกติแล้วเขาชอบนั่งอ่านเงียบๆ ในห้องนอนของตัวเองมากกว่า ทว่าคืนนี้ก็กลับต่างออกไป

เมื่ออ่านไปได้พักใหญ่ แพทริกจึงเงยหน้าขึ้นมองไปยังฝั่งตรงข้าม เห็นหญิงสาวยังคงนั่งหน้านิวคิวชมวด เขาเอ่ยปากอย่างมีน้ำใจออกไป “ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจถามผมได้นะ ไม่ต้องเกรงใจ”

เธอเงยหน้าขึ้นมาสบตาเขาแวบหนึ่ง คล้ายไม่แน่ใจว่าเขาจะมาไม่ไหน ก่อนก้มหน้าก้มตาอ่านต่อ สุดท้าย...

“แพท...”

“หือ” เขาเงยหน้าขึ้นมอง เลิกคิ้ว

“ฉันไม่เข้าใจตรงนี้เลย ช่วยฉันหน่อยสิ” เธอเลื่อนหนังสือมาตรงหน้าเขา ใช้ปลายดินสอจิ้มไปยังแบบฝึกหัดที่ไม่เข้าใจ

“อ้อ ถ้าเรื่องนี้ มันเป็นอย่างนี้...” เขารับดินสอมาจากมือเธอ ชีตเขียน และเริ่มอธิบายสลับกับมองหน้าหญิงสาวที่พยักหน้ารับรู้ยามที่เขาอธิบาย และนั่นก็ทำให้เขามีความสุขทุกครั้งที่ได้สอนในสิ่งที่เธอไม่รู้

และก็เป็นเช่นนี้อยู่ทุกคำคืน...

ออด!

เสียงกริ่งจากอินเตอร์คอมดังขึ้นขัดจังหวะความคิดของเขา

“เฮ้ ฉันทมาถึงแล้ว ลงมาได้แล้วพวก” เสียงเจเรมีเรียกเขาผ่านทางโทรศัพท์โดยไม่เสียเวลาทักทาย

“ได้ เจอกัน” เขาตอบ พลางถือถ้วยซีเรียลไปวางทิ้งไว้ในอ่างล้างจาน เปิดน้ำใส่ไว้เล็กน้อยและหยิบกระเป๋าลงไปข้างล่างทันที

“ดูนายสดชื่นแปลกๆ” นี่คือคำพูดแรกที่เจเรมีทักขึ้นหลังจากที่
เขาก้าวเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อยแล้ว

“แปลกยังไง” แพทริกพูดกลัวหัวเราะ ไม่สบตาเพื่อนคู่หู พลางดึงเข็มขัดนิรภัยรัดเข้ากับตัวแน่น

“ไม่รู้สิ แปลกกว่าทุกวันนี้” ว่าแล้วก็หัวเราะ ก่อนจะเริ่มออกกรดไปยังจุดหมายปลายทางสำหรับเช้านี้

รถซีตรองสีดำแล่นไปตามถนนทางเข้าหมู่บ้านเล็กๆ ย่านชานเมืองมาร์เซย์ ก่อนจะจอดลงตรงหน้าบ้านหลังหนึ่ง ตำรวจนอกเครื่องแบบสองนายก้าวลงจากรถด้วยท่าทางผึ่งผาย เดินตรงไปยังประตูรั้วสีน้ำตาลอ่อน กดกริ่งเรียกเจ้าของบ้านทันที ทว่ากลับไม่มีเสียงตอบรับจากภายใน

พวกเขาลองกดกริ่งอีกสองสามครั้งเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจ และพบว่าวันนี้คงมาเสียเที่ยวเสียแล้ว

ทว่าก่อนที่จะเดินจากไป หัวใจของสองตำรวจหนุ่มก็ลิ่งโลดเมื่อได้ยินเสียงดังกุกกักอยู่หน้าประตู หัวใจดีใจประตูสีน้ำตาลอ่อนบานนั้นก็เปิดออก พร้อมกับใบหน้าที่ของหญิงวัยกลางคน ผมหสีคาราเมลประปร่า สวมแว่นสายตา เธอเยื้องหน้าออกมามองโดยมิได้เอ่ยคำพูดใดๆ

มีเพียงแวตาทอมองเศร้าที่มองมายังพวกเขา

“อรุณสวัสดิ์ครับ มาตามดูบัวล์” แพทริกทักทาย “ผมแพทริกครับ ส่วนนี้ห่มวดเจอร์มี พวกเราเป็นลูกน้องของท่านสารวัตร คิดว่ามาตามน่าจะจำพวกเราได้”

เธอหนึ่งไปเล็กน้อย “ฉันจำพวกคุณได้ค่ะ พวกคุณมีธุระอะไรคะ”

“พวกเรามาเยี่ยมมาตามครับ คือพวกเราเห็นว่ามาตามอยู่คนเดียวเลยแวะมาถามไถ่ข่าวคราวบ้างก็เท่านั้นนะคะ” เจเรมีรีบชิงอธิบาย

“อ้อ...” โจเซฟินหันร้อมองสองตำรวจหนุ่มนอกเครื่องแบบอย่างครุ่นคิด “ถ้าอย่างนั้นก็เชิญค่ะ”

เธอเปิดบานประตูให้กว้างมากขึ้น เพื่อให้สองตำรวจหนุ่มเข้ามาในเขตรั้วบ้าน เดินนำผ่านทางเดินโรยกรวดไปยังประตูหน้าบ้าน แพทริกสังเกตเห็นว่าสวนดอกไม้ข้างบ้านยังคงสภาพเดิม เว้นเสียแต่ว่ามีต้นหญ้าหรือวัชพืชที่เติบโตมากขึ้นแซมอยู่ประปราย ราวกับเจ้าของบ้านไม่ได้ใส่ใจดูแลเท่าที่ควร

เมื่อสองตำรวจหนุ่มก้าวเข้ามาในบ้านก็แทบมองอะไรไม่เห็นเนื่องจากโจเซฟินไม่ได้เปิดผ้าม่านหน้าต่างเลยสักบาน บ้านทั้งหลังจึงอยู่ในความมืดสลัว มีเพียงแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ที่ส่องลอดรอยต่อระหว่างผ้าม่านเข้ามาเท่านั้น ดูเหมือนโจเซฟินจะเข้าใจว่าชายหนุ่มกำลังคิดอะไร เธอจึงเดินไปกดสวิตช์ไฟไล่ความมืดมัวออกไปจนหมด

“ช่วงนี้มีคนชอบสอดรู้สอดเห็นมาบ้านบ่อยๆ นะคะ ฉันเลยปิดม่านเอาไว้ เชิญนั่งก่อนนะคะ เต๋ียวฉันไปเอาเครื่องดื่มมาให้”

สองหนุ่มพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเดินไปยังชุดเก้าอี้รับแขก เจเรมีครอบครองเก้าอี้เต๋ียวไปแล้ว แพทริกจึงเดินไปยังโซฟาหนังสีดำที่มีแต่เสื้อผ้าของโจเซฟิน เขาเลื่อนกองเสื้อผ้าไปยังมุมหนึ่งของโซฟา ท रुดตัว

ลงนั่งพร้อมกับเสียงหัวเราะเบาๆ ของเจเรมีที่สามารถแย่งชิงเก้าอี้เดี่ยวไว้ได้ก่อน

แพทริกสำรวจภายในบ้านอย่างละเอียดและพบว่าดูแตกต่างจากครั้งหลังสุดที่เขาเห็นมาก ข้าวของภายในบ้านวางไว้อย่างระเกะระกะ บนโต๊ะอาหารมีแก้วและจานซามที่ยังไม่ได้ล้างวางทิ้งไว้ เขาเดาว่าในอ่างล้างจานคงจะเต็มไปด้วยจานซามที่ยังไม่ได้ล้างเช่นเดียวกัน หนังสือ นิตยสารและนิตยสารต่างๆ วางกระจัดกระจายเต็มโต๊ะเตี้ยหน้าทีวี รวมถึงเสื้อผ้าที่ไม่แน่ใจว่าทำความสะอาดแล้วหรือยังวางสุ่มจนเป็นกองโต บนโซฟาอีกฝั่งที่เขาั่งอยู่ สภาพภายในบ้านที่เห็นในขณะนี้ ดูสกปรก และมีกลิ่นอับราวกับว่าไม่ได้ทำความสะอาดมาหลายวันแล้ว

โจเซฟินกลับมาพร้อมกับถ้วยน้ำชาร้อนๆ สามใบ ยื่นให้ผู้มาเยือนทั้งสอง ก่อนจะลากเก้าอี้กลมจากที่อื่นมานั่ง เมื่อแพทริกมองใบหน้าของโจเซฟินชัดๆ เขาก็พบว่าภรรยาของอดีตหัวหน้าดูทรุดโทรมและแก่ขึ้นราวสิบปี ผมเผ้ายุ่งเหยิง ดวงตาก็ได้กรอบแว่นบวมซ้ำราวกับผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก แตกต่างจากครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

“ที่มาตามบอกว่าช่วงนี้เห็นคนมาป่วนเขียนแถวบ้าน หมายความว่ายังไงหรือครับ เพื่อพวกเราจะช่วยเหลือได้บ้าง” แพทริกถาม

“พวกบ้านใกล้เรือนเคียงน่าจะพอรู้เรื่องสามี่ฉันตาย ก็มากดกริ่งเรียกพรีเพื่อ บางคนก็มาด้อมๆ มองๆ อยู่นั่น ไม่ไปไหนสักที”

“มีแต่พวกเพื่อนบ้านหรือครับที่แวะมาหามาตาม”

“ก็ใช่ละสิคะ คนคุ้นหน้าคุ้นตากันทั้งนั้น ฉันไม่อยากไปพบใครเลย เพราะฉันรู้ว่าพวกนั้นต้องมาเยาะเย้ยต่อว่าเรื่องของฉันๆ พวกคุณก็รู้ที่เรื่องข่าวลือการตายของของฉัน...” เธอพูดแค่นั้น ไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรมาก

สองหนุ่มพยักหน้ารับรู้ เนื่องจากทราบดีเกี่ยวกับข่าวลือของ พันตำรวจโทของ-ปีแยร์ว่ามีส่วนพัวพันกับการค้ายาเสพติด

“พวกเขาอาจจะเป็นห่วงมาตามก็ได้นะครับ เพราะเห็นว่าตอนนี้ มาตามอยู่คนเดียว” เจเรมีแสดงความคิดเห็น

ภรรยาของสารวัตรของ-ปีแยร์สายศิระชะ “ไม่มีทาง ฉันรู้จัก พวกเขาดี ฉันไม่ชอบไปยุ่งเกี่ยวกับบ้านอื่น แล้วทำไมอยู่ดีๆ พอรู้ข่าวเรื่อง สามีของฉัน ถึงยกโขยงมาหาฉันนุ่นวายไปหมด ฉันมันแน่ใจว่าพวกเขาไม่ได้ อยากจะมาแสดงความเสียใจอะไรสักหรอก”

สองหนุ่มแปลกใจและงุนงงกับความคิดของโจเซฟินที่ดูเหมือนว่าจะมองโลกในแง่ร้าย และดูปิดกั้นตัวเองจนไม่รู้สึกถึงความห่วงใยจาก ผู้คนรอบข้าง เจเรมีจึงได้แต่เออออกไป

“มันมาตามก็ไม่ต้องสนใจคนพวกนั้น ถ้าข่าวเรื่องท่านสารวัตรชาง เมื่อไร เมื่อนั้นพวกเขาก็คงเลิกรบกวนมาตามไปเองแหละครับ”

เมื่อโจเซฟินได้ยินดังนั้นก็ยิ้มออกที่เห็นว่ายังมีคนเห็นด้วยกับเธอ

“แล้วลูกสาวมาตามรู้เรื่องนี้หรือยังครับ” เจเรมีถาม แหวตาของ โจเซฟินสลดดูลงทันที

“ฉันยังไม่ได้บอกปอลลีน ฉันไม่กล้าบอกเธอ นี่อีกไม่กี่เดือน ลูกสาวฉันก็จะเรียนจบอยู่แล้ว ถ้ารู้เรื่องพ่อเข้า คงไม่มีสมาธิเรียน หนังสือต่อแน่ๆ” โจเซฟินถอนหายใจดังเฮือก เมื่อนึกถึงบุตรสาวคนเดียว ที่สามารถสอบชิงทุนเป็นนักเรียนในโครงการแลกเปลี่ยนที่ประเทศ สหรัฐอเมริกาได้ นับตั้งแต่สามีเสียชีวิต เธอก็ยังไม่กล้าปรึกษาบอกเรื่องนี้ แก่ปอลลีน

“แต่เธอควรรู้ นะครับ ช้าเร็วยังไงก็ต้องรู้อยู่ดี ถ้ายังมาไม่รู้ภายหลัง เธอจะยิ่งรู้สึกแย่กับมาตามนะครับ ที่มาตามไม่ยอมบอกอะไรเธอเลย” เจเรมีแนะนำ ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับเขาและมารู้ภายหลัง เขาคงจะ

เสียใจไม่น้อยที่คนในครอบครัวพยายามปกปิด แม้ว่าจะทำไปด้วยความหวังดีก็ตาม

โจเซฟินพยักหน้าเห็นด้วย เข้มริมฝีปาก “ฉันก็กลัวใจเรื่องนี้อยู่เหมือนกันค่ะ” ก่อนหันมาสบตาเจเรมี “ฉันจะพยายามหาวิธีบอกเธอให้ได้ก็แล้วกันค่ะ”

“ยังไงพวกเรา ก็ขอแสดงความเสียใจอีกครั้งนะคะ ท่านसारวัตตรเป็นคนดี ไม่น่าจากพวกเราไปเร็วขนาดนี้เลย” แพทริกเอ่ยขึ้น แวบหนึ่งเขาเห็นแววตาของโจเซฟินวูบไหว

“มาตามได้ออกไปไหนบ้างไหมครับช่วงนี้” เจเรมีถาม

เธอส่ายหน้า “ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้ออกไปไหนเลย แค่ออกไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าแถวนี้ยังรู้สึกว่ามีคนมองฉันด้วยสายตาแปลกๆ ยังไงชอบกล คงจะเป็นเรื่องของชองตามเคย”

“จึ้นมาตามจ่ายตลาดผ่านอินเทอร์เน็ตก็ได้นี่ครับ อย่างห้างคาร์ฟูร์หรือไอของ เต๋ยวันแค่คลิกเลือกของ แป็บเดียวเขาก็มาส่งแล้ว” เจเรมีพยายามไม่ขัดคอเธอ

“ค่ะ ฉันก็ว่าจะลองทำอย่างนั้นเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ไปเลือกด้วยตัวเอง แต่ก็ยังดีกว่าที่ต้องออกไปข้างนอกในสถานการณ์แยๆ แบบนี้”

เมื่อเห็นว่าโจเซฟินไว้วางใจเขาในระดับหนึ่ง เจเรมีจึงเริ่มยิงคำถามเกี่ยวกับพันตำรวจโทชอง-ปีแยร์ทันที

“ก่อนหน้าที่ท่านसारวัตตรจะเสียชีวิต มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าครับ อย่างเช่นโทรศัพท์จากคนแปลกหน้า หรืออะไรจำพวกนี้”

สิ้นคำถามของตำรวจหนุ่ม แววตาของโจเซฟินที่เคยมองเจเรมีด้วยความชื่นชมก็แปรเปลี่ยนเป็นหม่นหมองทันควัน

“ฉันไม่คิดว่าพวกคุณจะถามอะไรเกี่ยวกับชอง” น้ำเสียงของเธอ

เศร้าย่ำรอย น้ำตาเริ่มคลอ ด้วยยังทำใจไม่ได้ที่จะเอยถึงการเสียชีวิตของสามี

“พวกเราแค่อยากรู้เฉยๆ นะครับ เพื่อจะได้ข้อมูลแล้วสืบหาตัวคนร้ายมาลงโทษให้ได้ใจครับ” เจเรมีรีบพูดแก้สถานการณ์ แต่ดูเหมือนว่าจะยิ่งเลวร้ายมากขึ้นเมื่อโจเซฟินร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา

“พวกคุณคิดว่าฉันไม่อยากให้อัคนี่ฆ่าของได้รับโทษนั้นหรืออยากสิ อยากให้พวกมันได้รับผลของการกระทำอันร้ายกาจใดๆ แต่ฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น ถ้าฉันรู้ ฉันก็บอกพวกคุณไปหมดแล้ว” น้ำตาไหลพรากราวกับเขื่อนทะลักขณะที่เธอเอื้อมมือไปหยิบทิชชู ก่อนจะล้มน้ำมูกเสียดังลั่น

เมื่อเห็นท่าไม่ดี แพทริกจึงรีบพูด “ครับๆ พวกเราเชื่อมาตาม วันนี้พวกเรารบกวนมาตามมากพอแล้ว คงต้องขอตัวก่อนแล้วกันนะครับ ไว้วันหลังพวกผมจะมาเยี่ยมใหม่”

สองตำรวจหนุ่มกล่าวอำลาและลุกเดินไปยังประตูหน้าบ้าน โดยไม่แม้แต่จะแตะขาที่เธอยกมาให้ แพทริกเดาว่าหลังจากที่พวกเขาออกไปแล้ว ถ้วยชาเหล่านั้นคงไปกองรวมกับจานซามที่ยังไม่ได้ล้างบนโต๊ะอาหารเป็นแน่

เมื่อเดินออกมาพ้นประตูบ้าน สองหนุ่มถึงกับถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เมื่อแผนการนี้ล้มเหลวไม่เป็นท่า ถึงจะได้ข้อมูลมาบ้าง ทว่าก็น้อยเสียจนทำอะไรต่อไม่ได้เลย ดูท่าว่าคดีพันตำรวจโทของ-ปีแยร์จะไม่มีคืบหน้าแม้แต่น้อย ดังนั้นทั้งสองจึงตัดสินใจแยกกันไปสอบปากคำเพื่อนบ้านของโจเซฟินคนละฝั่ง

แพทริกเดินไปหาเพื่อนบ้านของโจเซฟินที่อยู่ฝั่งซ้าย ส่วนเจเรมีไปทางฝั่งขวา รวมไปถึงบ้านฝั่งตรงข้าม แล้วก็ได้อัคนี่ตรงกันว่าเพื่อนบ้านที่อยู่ละแวกใกล้เคียงรู้ข่าวการเสียชีวิตของพันตำรวจโทของ-

ปีแยร์ ก็นึกสงสารโจเซฟินที่ต้องสูญเสียชีวิตไปอย่างกะทันหัน จึงพากันไปแสดงความเสียใจ ถึงแม้ว่าจะได้ยืมข่าวในแง่ลบเกี่ยวกับการเสียชีวิตของสามีของเธอก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าโจเซฟินจะออกมาพบพวกเพื่อนบ้านเพียงเล็กน้อยเพื่อที่จะไล่ทุกคนกลับบ้านไป หน้าที่ยังต่อว่าพวกเขาอีกว่าชอบมายุ่งวุ่นวายเรื่องของครอบครัวผู้อื่น จึงทำให้พวกเขาไม่พอใจและไม่เข้าไปหาโจเซฟินอีกเลย

เรื่องที่ได้ยินจากเพื่อนบ้านยิ่งทำให้ตำรวจทั้งสองนายถึงกับส่ายศีรษะให้กับความคิดแปลกๆ ของโจเซฟิน ดูเหมือนเธอจะกังวลเกี่ยวกับเรื่องข่าวลือเกินกว่าเหตุ พวกเขาได้แต่ทำใจและเดินไปที่รถ ก่อนจะเดินทางกลับไปยังสถานีตำรวจเพื่อทำงานต่อในช่วงบ่าย

ในบ้านมืดสลัวที่มีเพียงแสงสว่างจากโคมไฟกลางห้องรับแขก เปิดทิ้งไว้ โจเซฟินนั่งชั้นเข้านกแก้อียาว โทรศัพท์บ้านแบบไร้สายวางทิ้งไว้ข้างตัว มีอพลิกดูภาพถ่ายครอบครัวในอัลบั้มภาพเก่าๆ ทว่าแววตาของเธอเหม่อลอยไปไกล

ตั้งแต่สามีจากไป เธอก็นั่งจมกับความเหงาและว้าเหว เธอรู้สึกหมดหวัง ไร้ที่พึ่งเมื่อขาดเสาหลักของครอบครัว งานบ้านงานเรือนก็แทบไม่อยากแตะต้องเพราะหัวใจอ่อนล้าจนเกินจะทำไหว

เมื่อสักครู่ที่ผ่านมาโจเซฟินตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาลูกสาวเพียงคนเดียวที่กำลังศึกษาอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อลูกสาวต้องการคุยกับพ่อ เธอจึงได้แต่บอกว่าเขายังไม่กลับเพราะช่วงนี้ทำงานหนัก เธอไม่กล้าแม้แต่จะบอกลูกสาวว่าพ่อจากพวกเธอไปแล้ว

โจเซฟินซุกหน้าลงกับเข่า ปลอ่ยโฮออกมาอย่างสุดระยับ เธอจะทำอย่างไรกับชีวิตต่อจากนี้ดี เธอไม่รู้เลย